

WALPO

3/26

TURUN YLIOPISTON POLITIIKAN TUTKIMUKSEN KLUBI RY

Henkilökuntaista:
Leena Vastapuu

Valmistavatko
opintomme
työelämään?

Haalarishow

Päätoimittajat ja taitto

Alli Kenttämies (alli.s.kenttamies@utu.fi)
Liia Matikainen (liia.l.matikainen@utu.fi)

Kannen kuva:
Alli Kenttämies

Toimituskunta

Aino Liski	Lauri Mäkelä
Akseli Värjä	Lilli Seppänen
Elviira Mustapää	Malin Lehtonen
Elvira Himberg	Meri-Tuulia Korhonen
Erika Nikola	Riku Hatakka
Hilppa Nissinen	Salla-Mari Toropainen
Inkeri Holmroos	Samuli Raitanen

Muut kirjoittajat

Andrea Kurjessuo
Eetu Hakulinen
Viivi Laamanen

Mainoshankinta

Saana Kääriäinen
(saana.s.kaariainen@utu.fi)

Painopaikka
Painosalama

Julkaisija
Turun yliopiston Poliitiikan tutkimuksen klubi ry

Sisällysluettelo

- s. 4** **Pääkirjoitus**
Liia Matikainen ja Alli Kenttämies
- s. 5** **Puheenjohtajan päiväkäsky**
Eetu Hakulinen
- s. 6** **Index-palsta**
Andrea Kurjessuo
- s. 7** **Uutisista**
Alli Kenttämies
- s. 8** **Henkilökuntaista: Leena Vastapuu**
Erika Nikola
- s. 10** **Vaalit, joissa et arvannut äänestäväsi**
Lilli Seppänen
- s. 12** **Uskalla ajatella!**
Aino Liski
- s. 14** **Valmistavatko opintomme työelämään?**
Elvira Himberg
- s. 16** **Peli, jossa kilpailukin häviää**
Samuli Raitanen
- s. 20** **Paikallispolitiikkaa Brysselistä: Saint-Josse-Ten-Noode**
Hilppa Nissinen
- s. 22** **P-klubi Tonavan rannoilla**
Akseli Värjä
- s. 26** **Haalarishow**
Salla-Mari Toropainen
- s. 32** **Vaihtopenkki: Vilna, Liettua**
Viivi Laamanen

Pääkirjoitus

28.10.2026

Syksy on saapunut ja tuonut tullessaan piminevät illat, jatkuvan sateen ropinan ja tietysti opiskelijaelämän ihanan ja kamalan vilskeen. Nyt ollaan jo siinä vaiheessa vuotta, että hiipuva ruska on kovaa vauhtia viemässä lehtiä puista - joissain osissa Suomea Google tosin pisti paremmaksi ja vei puut lehtineen päivineen. Olemme myös siinä vaiheessa vuotta, että hallitus on jälleen kerran lunastanut Kostajaisten voiton itselleen, ja deadlineja pakoilevat opiskelijat joutuneet palaamaan aherruksen ääreen kostajaishaavojaan nuollen.

P-klubissa eletään monen mielestä vuoden toiseksi parasta aikaa, parasta heti vapun jälkeen. Vuosijuhliin voi jo laskea päiviä kahden käden sormilla, ja kuten perinteinen suomalainen loru kertoo:

Kuu tyrkkylistasta sykoon
Puoli kuuta väittelyillasta
Vuosijuhlista vähäsen
Peejiin nuijasta ei päivääkään.

Toisin sanoen myös syyskokousjännä alkaa painaa päälle itse kullakin, ja tyrkkylista täyttyy kovaa vauhtia. Päätösmittajien näkökulmasta toimituskunta ansaitsee jo tässä vaiheessa vuotta läm-

pimän kiitoksen. Eihän tämä mikään New York Times ole, eikä puurtamisesta edes saa palkaksi kuin korkeintaan kupin Toimiston (keittäjästä riippuen) kohtalaista kahvia, mutta siitä huolimatta Walpo on jälleen täynnä toinen toistaan mielenkiintoisempia ja laadukkaampia juttuja!

Tässä lehdessä pääsemme muun muassa tarkastelemaan, onko laitoksemme jäljessä tekoälyn ja opintojen mutkikkaan suhteen setvimisessä, pohtimaan seurakuntavaalien merkitystä sekä analysoimaan jalostavatko nämä opinnot meistä työnantajien unelma-alaisia vai ko eivät. Pääsemme myös tutustumaan valtio-opin henkilökunnan uuteen lisäykseen Leena Vastapuuhun Henkilökuntaista-juttusarjan uudessa osassa.

Mielenkiintoisia
lukuhetkiä
toivottaen

Liia ja Alli

Puheenjohtajan päiväkäsky

Rakkaat p-klubilaiset,

kirjoittaessani syksyn ensimmäistä päiväkäskyä eletään jo lokakuun puoltaväliä. Vuosi 2026 alkaa siis hiljalleen lähestyä loppuaan, ja fuksitkin ovat saaneet ensimmäisen kunnon maistiaisensa Sinisten lehvien ylväydestä.

Elokuussa saimme ottaa vastaan entistä suuremman joukon fukseja, kun aloituspaikkoja yhteiseen valintakohteeseen lisättiin kymmenellä. Kasvaneet fuksiryhmät tarkoittivat samalla entistä suurempaa vastuuta tuutoreillemme, jotka ottivat tehtävän haltuun upeasti.

Kiitos Sanna, Iida, Iiris, Lauri, Kornel, Emma, Fiia, Veera, Liisa, Aino, Anni ja Ronja, että annoitte aikaanne, energiaanne ja osaamistanne sille, että jälleen uusi vuosikurssi pääsee kasvamaan osaksi P-klubia!

Vuosi 2026 on ollut perinteiden säilyttämisen – ja samalla niiden uudistumisen – aikaa. Viherlahti on korvannut Aurinkolahden, ja paikka onkin toiminut onnistuneesti juhlapaikkana sekä Kevätkeitossa että Kastajaisissa! Olen vakuuttunut siitä, että Aurinkolahden muistoa kunnioitetaan vielä pitkään, mutta pian sitseillä lauletaankin jo ”Kossuviestiä laitospuistossa / Kossuviestiä Toimiston takana / Kossuviestiä vuosijuhlilla / Kossuviestiä **Viherlahdessa**”.

Wappuna meillä puolestaan oli kunniatehtävä palauttaa Lenin-patsaan lakitus Toimistolle hankitun ”pikku-Leninin” muodossa. Klubiyhteisö pääsi näin jälleen koontumaan Taidemuseonmäelle yhteiseen lakitustilaisuuteen lauluineen ja sinisine jalluineen.

Perinteistä puheen ollen: kiitän syvästi vuosikurssia -26 Kostajaisien toteuttamisesta! Keskipitkällä aikavälillä tarkasteltuna oli upeaa nähdä historiallisen suuri määrä joukkueita ottamassa osaa Kostajaisiin. Kilpailussa nähtiin peräti kuusi joukkuetta huikeine panostuksineen! Jatkot Doriksessa kruunasivat illan.

Kostajaisviikolla fuksit saivat perinteiden mukaisesti haalarinsa haalaritentin päätteeksi. Tentissä fuksit pääsivät osoittamaan ja kartuttamaan arvokasta klubitietouttaan ennen haalareiden luovuttamista. Tuutoreiden antamat opit, haalaritenti sekä klubifunkin neljä kovaa – Kastajaiset, Kostajaiset, Pikkujoulu ja Trivial Perseet – luovat pohjaa klubilaisuudelle. P-klubilaisuus ei synny vain jäseneksi liittymällä. Se rakentuu uppoutumalla klubitietoon, perinteisiin ja yhteisöön, jotka tekevät rakkaasta ainejärjestöstämme P-klubin.

Yhteisöllisyyden kasvu näkyy erityisesti vuosikursseissa -24 ja -25. Kostajaisiin osallistutaan suurin joukoin, ja vuosijuhlat täyttyvät väli-vuonnakin sekunneissa. Tällaista P-klubia on ilo johtaa! Vielä suurempi ilo on nähdä, kuinka tämän päivän aktiivisista nuoremmista vuosikursseista kasvaa huomisen aktiivista vanhaa kenttää. Ennustukseni onkin, etteivät nämä vuosikurssit tapahtumista häviä siellä kuuluisassa maisterivaiheessa. Saatte osoittaa minut vääräksi parin vuoden päästä, jos on tarpeen.

Vuoden lähestyessä loppuaan on myös aika suunnata katseita P-klubin tulevaisuuteen. Kannustan kaikkia kiinnostuneita tutustumaan hallitus- ja toimijapesteihin. Syyskokous valitsee maanantaina 23.11. seuraajat pesteihin. Itse kokoukseen osallistuminen on myös erittäin arvokasta, vaikka ei tehtäviin hakisikaan: siellä linjataan klubin toiminnasta ja valitaan ihmiset toteuttamaan sitä.

Kyseessä on klubilaisten rakkautta järjestöönsä osoittava usean tunnin toimitus, joka ei jätä kenenkään kokousintoja kylmäksi.

Vaikka olenkin jo alkanut suunnata katsettani kuluneen vuoden muisteluun sekä SYKOon, haluan vielä toivottaa kaikille klubilaisille railakasta ja iloista syksyä tapahtumiemme parissa! Risteily, vuosijuhlat, pikkujoulusitsit ja monet muut tapahtumat värittävät vielä viikoittain klubilaisten arkea joulukuun puoleenväliin saakka.

Nautitaan siis vielä tästä syksystä, perinteistä ja ennen kaikkea toisistamme!

Ilolla ja ylpeydellä P-klubia ja p-klubilaisia palvellen,

puheenjohtajanne Eetu <3

Syysterveisiä iki-ikhanalta Indexiltä!

Uusi lukuvuosi on lähtenyt hurjalla huminalla käyntiin: on ollut kastajaisia, sitsejä, bileitä ja paljon muuta. Fuksiviikot on selätetty, moni on selvinnyt syysflunssasta ja opiskeluarkikin tuntuu yhä luontevammalta. Tuntuu, että lämpimät kesähelteet ovat kaukana ruskon vallatessa maisemia. Mikä lysti onkaan opiskella niin kauniissa syyskaupungissa kuin Turussa! Ottakaamme siis pumpkin spice lattet käteen, viltit ylle ja pehmeää jazzia korviin vielä ennen kuin kaamosmasennus ottaa meidät valtaansa. (Itse suosin Fabbes Cafén lämmintä omenajuomaa PSL:n sijaan, mutta jokainen omaan tyyliinsä...)

Fuksien (ja monelle pienen nuhan) lisäksi syksy on tuonut mukanaan upeita kokemuksia kuten vujut ja excut. Sekä Indexillä että P-klubilla on ollut upeat ekskursionit, Indexillä Georgian Tbilisiin ja P-klubilla Unkarin Budapestiin. Entisenä ekskursionvastaavana ja viime vuonna molemmilla excuilla käyneellä harmittelen, etten tänä vuonna osallistunut kumpaankaan, mutta olen varma, että seuraajani suoriutui loistavasti. Hänen onnekseen käytän koon 35 kenkiä, joten hänellä ei ole kovin suuria saappaita täytettävänä.

Omaan syksyynei on mahtunut myös yhtä lystiä, täynnä tanssia, naurua ja toi huulilleni myös juhliin osallistuneikanpito ei suinkaan loppunut tähän, päivänä akateemisen silliamaisen eli seni ole osallistumassa P-klubin vujanonka olen löytänyt Indexistä. Tämä joukko, jonka olen saanut ystävikseni nää ja raikkaan rattoisia hetkiä.

Syksy ei onneksi(?) ole loppunut vielä, tapahtumia, uusia ystävyyssuhteita käänteitä! Fuksit ovat tätä lukiessaan jälkeen, ja ahkerimmilla saattaa olla kous (P-klubin ja Indexin!), syysristeilynassa sitsit, kotibileet ja runsaasti päätökseen päryttävällä pärinällä.

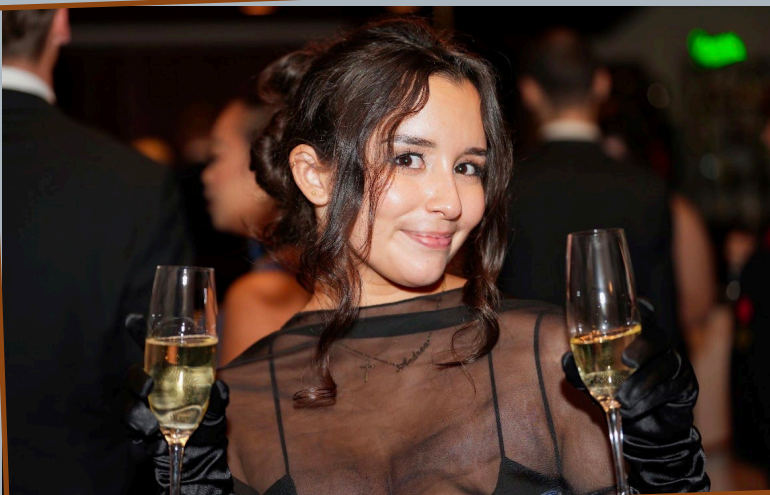
I
NDEX-PALSTA

yhdet vujut. Indexin vuosijuhlat olivat ystävien kanssa vietettyä aikaa. Hymyn den klubilaisten runsas määrä. Hausvaan jatkoimme rientoja seuraavana silliksen merkeissä. Vaikka en harmikille, olen ikikiittollinen sille yhteisölle, lämminhenkinen, avoin ja vilpitön ja jotka tuovat elämäni räikeää rymi-

ja siihen mahtuu vielä hurjan hauskoja ja elämään maustetta lisääviä juonensaaneet haalarinsa onnistuneen tentin Index-merkit jo ommeltuna. Syyskoly ja pikkujoulusitsit. Indexilläkin on muuta! Eiköhän saateta tämäkin syksy

Suurella rakkaudella ja pienellä huumorilla,

Index-Andrea <3

Uutisista

Teksti: Alli Kenttämies

Keräsin vuoden kahteen ensimmäiseen Walpoon uutisia. Merkittäviä, traagisia ja kummallisia tapahtumia koostaessa hahmottui, mitä kaikkea lyhyessä ajassa tapahtui ja mitkä kehityskulut liittyivät toisiinsa tai toisaalta tapahtuivat samoihin aikoihin toisistaan riippumatta. Tarkoitus oli, että viimeisen lehden ilmestyttyä koko vuoden tärkeimmät tapahtumat olisivat siististi kerättyinä ja tarkasteltavana. Toisin käy, koska en enää lue uutisia.

Lasketaanko uutistenluku harrastukseksi?

Olen herännyt keskellä yötä katsomaan ulkomaisten vaalien tuloksia. Tiedän, että moni meistä on seurannut uutisia vuosikausia intensiivisyydellä, jota voi mielestäni kutsua harrastukseksi. Ylen ja Hesarin seuranta-artikkelit sodista ja vaaleista ovat olleet kovalla kulutuksella ja jos on tuntunut siltä ettei niiden katavuus riitä, olemme kääntyneet ulkomaisen median puoleen. Ennen P-klubiin saapumista olin innoissani siitä, että oppisin tulkitsemaan paremmin uutisten taustoja.

Vastoin odotuksia uutistapahtuman jokaisen käänteen seuraaminen vaihtui pikku hiljaa satunnaiseen juttujen silmäilyyn, pelkkien otsikoiden vilkaisemiseen ja lopulta en avannut uutissivuja enää ollenkaan. Minusta tuli esimerkillinen sukupolveni edustaja: sain tietää tärkeimmistä, tai algoritmien mielestä minua kiinnostavimmista tapahtumista somen kautta. Sirpaleinen ja väritynyt kuva, joka sitä kautta syntyi, olisi helposti korjaantunut jo laatujournalismin vähäisellä kulutuksella. En silti tehnyt sitä. Miksi?

Leipääntyminen

Kun harrastuksesta tulee työ, sitä ei halua enää tehdä vapaa-ajalla. Tämä on tunnettu ja yleinen kehityskulku. Jotkut onnistuvat sen välttämään, mutta itse en. Kun päivät täyttyvät jo valmiiksi artikkelien lukemisella ja yhteiskunnallisten ilmiöiden pohtimisella, ei iltaisin jaksa uhrata niille montakaan ajatusta. Vuodella 2026 on myös ollut harvinaisen masentavia tapahtumia tarjottavanaan. Kun tuntuu siltä, että samat vanhat negatiiviset kehityskulut alkavat toistaa itseään yhä kammottavammilla ja absurdeimmilla tavoilla, ei joka käänteen tietäminen tunnu olennaiselta. Mitä Trump tänään teki? Mikä maapallon kantokyvyn raja tällä kertaa ylitettiin? Onko sillä väliä, jos suunnanmuutosta ei ole näkyvissä?

Tason lasku

Intoon lukea uutisia vaikuttaa niiden saatavuus ja laatu. Ylen leikkausten, Hesarin vähentyneiden pääkirjoitusten ja sovelluksen etusivun rappion ja media-alan yleisen ahdingon vuoksi laadukasta, syvälle menevää journalismia on saatavilla aiempaa vähemmän tai hankalammin saavutettavan tuntuissa paikoissa. Tekoälytiivistelmien ja itsestäänselvyyksien latelemisen lukeminen ei houkuttele. Nähtäväksi jää, miten STT:n alasajo vaikuttaa suomalaisen mediakenttään. Toisaalta voi olla, että toistuva altistuminen yliopistotasoiselle tiedolle alkaa vaikuttaa. Kenties olen oppinut analysoimaan tapahtumia sillä tasolla, että toimittajan huomiot eivät riitä syventämään kokonaiskuvaa.

Kartalla pysymisen ilo

Lakattuani lukemasta edes päivän otsikoita ymmärsin, kuinka hyvin uutiskartalla olin aiemmin ollut silloinkin, kun en mielestäni aktiivisesti lukenut uutisia. Asioiden mittasuhteet ja järjestys hämärtyivät. Siltä pohjalta tärkeimpien uutisten koostaminen olisi vaikeaa ja vaatisi perehtymistä. Tämän tekstin voi siis lukea mahdollisesti samaistuttavan pohdinnan sijaan myös hyvin pitkänä tekosyynä sille, miksi uutissarja ei enää saa jatkoa.

Olen pikkuhiljaa palannut Yle-sovelluksen kuluttajaksi ja muistanut, miksi sen avaaminen oli vuosikausia automatisoitunut reaktio. Vielä epävarmojen tapahtumakulkujen seuraaminen samaan aikaan muun maailman kanssa ja odottamattomien käänteiden lukeminen on todella kiinnostavaa. Yksittäisistä tapahtumista muodostuu kokonaisuus, joka ajoittaisesta ankeudesta huolimatta on kiistattomasti muuttuva ja loputtoman mielenkiintoinen maailma.

Yle Kääre tarjoilee dataa, mutta mitä päätelmiä siitä kannattaisi tehdä? (Huom. imperfekti)

Henkilökuntaista

Leena Vastapuu

Syntymäpaikka: Mikkelin maalaiskunta
Turku-suositus: Kirjakahvila
Tutkimusala: Sukupuoli, militarismi ja sota, politiikka Afrikassa, feminis-
tinen ja dekoloniaali tutkimus, kriisivarautuminen, rauhan-
tutkimus, visuaaliset ja osallistavat menetelmät

Syksyllä valtio-opin oppiaineessa uutena yliopis-
tonlehtorina aloittanut Leena Vastapuu on monen
Walpon lukijan tavoin p-klubilainen. Hän valmistui
Turun yliopistosta valtio-opin puolelta kansainvälis-
ten suhteiden painotuksella maisteriksi vuonna 2011.
Opintojen loppupuolella Vastapuun kiinnostus koh-
distui erityisesti syrjäytettyjen ihmisten asemaan ja
suojeluvastuun periaatteeseen eli valtion velvollisuu-
teen puuttua esimerkiksi kansanmurhaan. Näiden tee-
mojen kautta hän innostui alun perin myös tutkimuk-
sesta.

Vastapuu väitteli tohtoriksi niin ikään Turun yliopis-
tosta vuonna 2017. Hänen väitöskirjansa aiheena oli
Liberian sisällissodassa taistelleet tyttösoilaat. Aihe
valikoitui tutkimuskohteeksi osittain sattumalta. Ensін
hän kiinnostuksensa kääntyi sodassa unohtuneisiin
ihmisiin laajemmin, siitä lapsisotilaisiin ja lopulta tut-
kimuksessa hyvin vähän käsiteltyihin tyttösoilaisiin.

Väitöskirjassaan Vastapuu päätyi käyttämään tutki-
musmenetelmänä itsevalokuvausta. Hän jakoi Suo-
messä lahjoituksina keräämiään kameroita entisille
tyttösoilaille, nykyisille naisveteraaneille ja pyysi heitä
kuvaamaan elämäänsä ja haaveitaan. Idea valokuvauk-
sen hyödyntämisestä tutkimusmenetelmänä syntyi
aikaisemman kokemuksen pohjalta Senegalin vaihto-
vuoden aikana. Vastapuu oli itse tuolloin valokuvan-
nut paljon ja lainannut kameraa myös paikalliselle
ystävälleen. Ystävän ottamat kuvat samalta alueelta

avasivat aivan erilaisen näkökulman yhteisöön, jossa
hän oli siinä kohtaa ehtinyt jo viettää paljon aikaa. Va-
lokuvauksen kautta aukeni ikään kuin uusi todellisuus,
johon olisi muilla tavoin ollut vaikeaa päästä kiinni.

Tutkimuksessa syntyneet kuvat jäivät elämään myös
tutkimuksen ulkopuolella muun muassa taidenäytte-
lyiden muodossa. Visuaalisilla tutkimusmenetelmillä
tuotetun materiaalin ei siis välttämättä tarvitse toimia
varsinaisena analyysin kohteena, kuten ei myöskään
tapahtunut Vastapuun väitöskirjassa. Kuvat toimivat
ennemminkin keskustelun lähtöpisteenä. Tällöin tut-
kijan oma analyysi kuvista ei välttämättä ole kovin-
kaan olennaista, vaan keskiössä ovat kuvaajien omat
tarinat ja niille annetut merkitykset.

Tilanne on erilainen silloin, kun analyysin kohteena
on olemassa oleva visuaalinen materiaali. Silloin oman
positionaalisuuden esiintuominen on erityisen tär-
keää, samoin analyysin sitominen vahvasti teoriaan.
Vastapuu kertoo edustavansa niin kutsuttua tulkinnal-
lista tutkimusperinnettä, jossa tutkijat nähdään osana
heidän tutkimaansa maailmaa, eikä niinkään sitä tark-
kailevina erillisinä osina. Tutkijan oma asema vaikut-
taa esimerkkisi siihen millaisia kysymyksiä hän esittää
maailmasta ja millaisiin asioihin hän kiinnittää huo-
mionsa. Vastapuu kuitenkin korostaa sitä, että vaikka
hän erikoisalaansa ovat laadulliset ja osallistavat
menetelmät, eivät ne sulje pois muunlaisia menetel-
miä. Sekä kvalitatiiviselle että kvantitatiiviselle datalle

Vaalitark-
kailemassa
Liberiassa
2017

on tarvetta, kyse ei ole kilpailusta, vaan toisiaan täydentävistä tavoista tuottaa tietoa.

Väitöskirjan valmistumisen jälkeen

Vastapuu on työskennellyt monipuolisesti sekä tutkimuksen että järjestö- ja virastotyön parissa. Hän on muun muassa toiminut konsulttina ulkoministeriölle ja järjestöille, tutkijana ja apulaisprofessorina Ruotsin maanpuolustuskorkeakoulussa, sekä ollut mukana perustamassa Keski-Afrikan tasavaltaan EU:n siviilikriisinhallintomissiota.

Uran varrelta ei nouse esiin yhtä yksittäistä huippukohtaa, vaan pikemminkin kokonainen ala, jonka parissa hän on saanut jaksoittain työskennellä. Vastapuun sydän sykkii tutkimukselle. Hän kuvailee, kuinka arvokasta tutkijan vapaus ajatella ja puhua hänelle on. Vaikka muissa työpaikoissa on ollut myös paljon hyvää, on niihin aina myös liittynyt edustuksellinen aspekti, jossa esiinnyttä nimenomaan organisaation tai joissain tapauksessa jopa maan edustajana. ”Onnellisin mä oon vapaana ajattelijana ja kirmaajana”, Vastapuu toteaa. Turkuun paluussakin painoi erityisesti kokemus tutkimuksen vapaudesta ja avoimesta työyhteisöstä, jossa on lupa kyseenalaistaa ja kokeilla erilaisia asioita. Hän toivoo myös itse pystyvänsä ylläpitämään avointa ilmapiiriä ja tuomaan samalla myös uusia ajatuksia mukanaan.

Yliopistolehtorin tehtävien ohella Vastapuu työskentelee myös Rauhan- ja konfliktitutkimuskeskus TA-PRI:ssa akatemiatutkijana ja Homefront-hankkeen vetäjänä. Hankkeessa tarkastellaan sotaan varautumista ja militarisaatiota kodin käsitteen kautta. Se on jaettu neljään alahankkeeseen, joista ensimmäinen on keskittynyt Mikkelin NATO-tukikohdan paikallisvaikutuksiin, toinen sotilaskoteihin ja naisten vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön, kolmas kodin representaatioihin sotamuseoissa ja muistopaikoissa ja neljäs feministiseen utopistiseen ajatteluun, demilitarisaaion mahdollistaja.

Asiantuntijuuteensa nojaten Vastapuu kannustaa opiskelijoita pohtimaan erityisesti sitä, mitä uutisissa ei näy ja mistä ei puhuta. Esimerkiksi hän nostaa turvallisuuden tematiikan ”Mitä se turvallisuus itse asiassa

on? Miten me visualisoidaan ja miten me kerrotaan turvallisuudesta ja onko se muutakin kuin aseellista turvallisuutta?” Vastapuu tuo esille myös kysymyksen siitä, kenellä on oikeus puhua turvallisuudesta. Jos turvallisuusasiantuntijoiksi mielletään lähtökohtaisesti univormupukuiset miehet, ketkä jäävät keskustelun ulkopuolelle?” Vaikka tutkimukseni käsittelee turvallisuutta ja olen sotatieteiden dosentti, mua ei useinkaan mielletä turvallisuusasiantuntijaksi”, Vastapuu toteaa. Samalla arjen turvallisuus ja turvattomuus jäävät helposti sotilaallisen turvallisuuden varjoon. Hän muistuttaa, että myös sukupuolittunut väkivalta, rasismi, transihmisten turvallisuus ja ympäristön turvallisuus ansaitsevat tulla ymmärretyiksi turvallisuuskysymyksinä.

Vaikka edellisestä Henkilökuntaista-juttusarjan haastattelusta on kulunut tovi, ei tulevaisuushorisontti ole ainakaan radikaalisti valaistunut näiden kuukausien välissä. On siis edelleen, ellei jopa aina, ajankohtaista puhua toivosta. Kysyttäessä siitä mikä Vastapuun elämässä tuo hänelle toivoa, vastaus on sydämiä ja kriittisiä mieliä sulattava: ”Mulla on sellainen ajatus, että milloin ikinä me tuhoudummekaan tai olemme tuhoutumatta tai milloin ikinä tapahtuukaan joku kamala katastrofi, niin mä haluan siinä kohtaa pystyä sanomaan itselleni ja läheisilleni, että hitto mä ainakin yritin.” Hän lisää vielä, ettei epätoivoon vaipuminen ei auta ketään, vähiten omaa itseä. Sen sijaan on hyvä keskittyä niihin pieniin asioihin, joita voi lähipiirissään muuttaa ja joiden eteen voi toimia. ”Me ei ehkä pystytä pelastamaan maailmaa, mutta me pystytään jotenkin semmoiseen parempaan rinnakkaiseloon, mikä ei olisi niin tuhoavaa.”

Teksti: Erika Nikola
Kuvat: Leena Vastapuu

Vaalit, joissa et arvannut äänestäväsi

Teksti: Lilli Seppänen

Kuva: Unsplash

Marraskuussa 2026 vietetään taas suomalaisten mielestä niitä kaikkein turhimpia vaaleja. Noin kolmella miljoonalla suomalaisella on äänioikeus Suomen evankelis-luterilaisen kirkon seurakuntavaaleissa, mutta viimeksi vuonna 2022 vain 12,7% käytti sitä. Suomalaiset tuntuvat unohtavan, kuinka paljon valtaa seurakunnalla on. Seurakuntavaaleissa valitut luottamushenkilöt eivät päätä pelkästään hengellisestä elämästä seurakunnissa vaan myös esimerkiksi lapsi-, nuoriso- ja vanhustyön painotuksista, millä on valtava vaikutus ihmisten arkeen.

”

Suomalaiset tuntuvat unohtavan, kuinka paljon valtaa seurakunnalla on.

Useassa Euroopan maassa kirkko järjestää suuren osan sosiaali- ja terveyspalveluista, kuten Saksassa ja katolisissa maissa. Vaikka Suomessa terveydenhuollon järjestää julkinen sektori, ilman kirkkoa moni jäisi ilman apua. Hallituksen leikkaukset pienituloisimpiin näkyvät heti ensimmäisenä kirkkojen ruoka-avun, diakoniapalveluiden ja nuorisotyön lisääntyvässä tarpeessa. Demokraattisesti valitut luottamushenkilöt päättävät, kuinka paljon näitä palveluita on tarjolla.

Diakonit ja diakonissat rehkovat hiljaa niiden parissa, jotka apua kaikista eniten tarvitsevat. Diakoniatyö keskittyy juurisyiden hoitamiseen, kun julkinen terveydenhuolto vain tökkäisee haavaan laastarin. Diakonit auttavat monipuolista joukkoa ihmisiä: mielen-terveysongelmista kärsiviä, päihderiippuvaisia, yksinäisiä ja taloudellisissa vaikeuksissa olevia. Diakonit valavat toivoa lohduttomiin ihmisiin. Siihen julkisella sektorilla ei ole resursseja.

Samalla tavalla kirkon nuorisotyö helpottaa julkisen sektorin taakkaa. Seurakunta järjestää muun muassa lastenleirejä, maksettomia ruokailuja, kerhoja ja muita lapsille suunnattuja tapahtumia helpottaakseen lapsiperheiden arkea ja vanhempien jaksamista. Lisäksi nuorisotyöntekijät tekevät arvokasta työtä esimerkiksi sellaisten nuorten parissa, jotka ovat syrjäytyneitä tai kärsivät mielenterveydellisistä haasteista.

Historiallisesti kirkko on auttanut yhteiskuntaa sen vaikeina ajanjaksoina. 1990-luvun laman ja vuoden 2008 finanssikriisin aikaan moni joutui turvautumaan esimerkiksi kirkon tarjoamaan ruoka-apuun. Kirkko on vaikeita tilanteita varten ja nyt jos koskaan olemme vaikeassa tilanteessa. Äänestämisen seurakuntavaaleissa varmistaa, että raha menee sinne, mihin sen halutaan menevän.

Orpon hallitus on päättänyt leikata tällä kaudella 140 miljoonaa sosiaali- ja terveysalan järjestöjen STEA-valtionavustuksia, mikä voi lisätä kirkon avulle tarvetta. On luottamushenkilöiden valinta, kuinka paljon järjestöjä korvaavia kirkon tarjoamia palveluita tuetaan. Vastuu näiden palveluiden järjestämisestä pitäisi kuitenkin olla julkisella sektorilla, ja eri kirkolliset toimijat ovatkin kritisoineet Orpon hallituksen leikkauksia. On kirkon päättäjistä kiinni, kuinka paljon kirkko ottaa kantaa esimerkiksi yhteiskunnan köyhyyteen tai tasa-arvoon.

Tiedä nämä seurakuntavaaleista:

- Seurakuntavaalit järjestetään 15.11.2026. Ennakkoäänestää voi 3.-7.11.2026.
- Äänestää voivat 16 vuotta täyttäneet Suomen evankelis-luterilaisen kirkon jäsenet.
- Seurakuntaneuvoston vaalin äänestyslippu on oranssi. Seurakuntaneuvosto päättää seurakunnan toiminnasta ja varojen käytöstä.
- Seurakuntien yhteisen kirkkovaltuuston vaalin äänestyslippu on valkoinen. Kirkkovaltuusto päättää seurakuntayhtymän taloudesta ja työntekijöitä koskevista tärkeimmistä päätöksistä.

USKALLA AJATELLA!

Teksti: Aino Liski
Kuvat: Unsplash

Macciksella ruokaillessa voi pöydästä bongata yliopiston esitteitä, joissa kannustetaan tekoälyn käyttöön opinnoissa saatesanoin ”vie opiskelusi uudelle tasolle tekoälyllä”. Turun yliopisto on osaltaan varsin optimistinen tekoälyn tarjoamista mahdollisuuksista opiskelun sekä opettamisen tukena, ja kannustaa käyttämään ensisijaisesti yliopiston tarjoamia tekoälypalveluita. Toivoisin kuitenkin aktiivisempaa keskustelua siitä, miten generatiivinen tekoäly muuttaa ja on jo muuttanut yhteiskuntatieteellisessä opiskelua ja opettamista.

Tässä jutussa korostuu eittämättä oman oppiaineeni valtio-opin näkökulma, sillä oman ääneni lisäksi kuullaan toista valtio-opin opiskelijaa Aino Laakkosta sekä opetushenkilökunnan Michael Hansenia sekä Anna Kronlundia. Minua kiinnostaa, miten yliopiston tekoälymyönteisyys sopii yhteen opintojemme perusteesin kanssa, joka korostaa oman ajattelun sekä kirjoittamisen taidon erityisosaamista.

Usein kursseillakin on siteerattu Publicumin aulan inspiroivaa tekstiä ”dare to think – uskalla ajatella”. Ensimmäisiltä johdantokursseilta lähtien opiskelijoiden ajattelun kriittisyyttä ja moninaisuutta peräänkuulutetaan kuin katoavaa luonnonvaraa. Kurssit on lähes poikkeuksetta varusteltu pitkillä lukemistoilla, joiden sisäistäminen ja niin ikään omien ajatusten tuottaminen kuuluu olennaisesti oppimisen luonteeseen. Kokemusta opintojen raskaudesta sellaisenaan ajaa osaltaan valmistuspaine, opintoaikataulun jatkuva tehostaminen ja opiskelijoiden heikentyvä keskittymiskyky. Stressaantuneelle opiskelijalle tekoälyn tarjoamat tiivistelmät ja ydinpointit aikataulujen painaessa ovat helppo ja valmis apukeino.

Valtio-opin toisen vuoden opiskelija Aino Laakkonen pitää naiivina ajatusta, että opintomme olisivat liian raskaita ilman tekoälyn helpotusta. Keskustelussa Laakkosen kanssa painottuu opiskelun itseisarvo ja oppimisen prosessin suojelu, joilta katoaa merkitys, kun pdf-tiedostot läntätään sellaisinaan tekoälyohjelmien tiivistettäväksi. Laakkonen ei kiellä tekoälyn tehostavia vaikutuksia opiskelussa, mutta alleviivaa olennaista kykyä itse lukea ja tiivistää tietoa.

Itse ajattelen tekoälyohjelmien pudottavan käyttäjänsä nopeasti kaninkoloon, jossa käännösapua kysyttäessä keskusteleva tekoäly tarjoaa seuraavaksi tiedoston tiivistelmää ja jatkokysymyksiä. Tekoälyä kannustetaan käyttämään ajattelun tukena ja haastajana, mutta väijäämättä se muokkaa myös tapaamme ajatella ja sanoittaa asioita monoliittisemmaksi. Samalla hämärtyy myös rajaalkuperäisen oman ajatuksen ja tekoälyn ehostaman jatkokeskustelun välillä.

Viime keväänä järjestettiin opiskelijapuntari tekoälyn käytöstä yliopistolla, jonka tulokset painottivat vastuullisuutta, avoimuutta ja oman ajattelun säilyttämistä, sekä toivoivat yliopistolta koulutusta, selkeitä ohjeita sekä laadukkaita tekoälytyökaluja. Loppukeväästä 2026 julkaistu vararehtorin ohjeistus löytyy intranetin sokkelosta otsikolla ”Tekoälyn käyttö opinnäytetyön yhteydessä”. Ohjeistus antaa perusperiaatteet tekoälyn käyttöön ja raportointiin kirjallisiin palautustehtäviin ja listaa muun muassa hyvän tieteellisen käytännön mukaisia sekä vastaisia tapoja käyttää tekoälyä. Tavoitavatko ohjeistukset kuitenkin opiskelijoita?

Laakkonen kaipaa enemmän kriittisiä ääniä ilmapii-rissä, jossa keskustelu tekoälyn käytöstä tuntuu muuttuneen myönteisemmäksi. Hän pitää tiedekunnan vastuuna ja velvollisuutena laatia yhteiset pelisäännöt tekoälyn käyttöön, perustellakseen aidosti pätevien yksilöiden valmistumista.

Oma motivaationi jutun kirjoittamiseen jo korvista pursuavasta aiheesta kumpuaa jatkuvasta hämmennyksestä. Siinä missä monien muiden alojen opiskelijoiden keskuudessa tekoälyn käyttö on jo arkipäiväistynyt, on sen hyödyistä ja haitoista ollut harmillisen vähän keskustelua laitoksellamme. Opiskelijat tuntevat käyttävän tekoälyä oman harkintakykynsä mukaan esitelmien, esseiden ja lukemistojen läpikäyntiin. Yleisestä linjasta ei paljoa puhuta, eikä henkilökunnaltakaan saa mielestäni riittäviä ohjeistuksia kurssien aluksi.

”Siinä missä monien muiden alojen opiskelijoiden keskuudessa tekoälyn käyttö on jo arkipäiväistynyt, on sen hyödyistä ja haitoista ollut harmillisen vähän keskustelua laitoksellamme.”

Laakkosta askarruttaa, kokeeko opetushenkilökunta liian hankalaksi käytön valvonnan tai turhaksi sen käyttämisen: ”On surullista, jos jaksamattomuus johtaa siihen, että käyttö arkipäiväistyy.” Itse hän kaipaisi yhteistä linjaa siitä, ettei tekoälyä käytettäisi opinnoissa.

Mitä valtio-opin henkilökunta ajattelee tekoälystä?

Laitoksen johtaja Michael Hansen lukee eniten maisteritason kirjallisia palautuksia ja graduja, ja raportoi opiskelijoiden pääasiassa olevan läpinäkyviä tekoälyn käytöstä. Hän suhtautuu myönteisesti tekoälyn käyttöön rutiinitehtävissä kuten kääntämisessä ja lähteiden muotoilun tarkastamisessa sekä vaativimmissa tehtävissä, mikäli käyttäjä on itse niissä asiantuntija, kuten vaihtoehtoisten koodausratkaisujen ehdottamisessa edistyneemmässä kvantitatiivisessa analyysissä.

Hansen ei pidä yllä mainittuja yliopiston ohjeistuksia riittävinä ja kritisoi erityisesti niiden epäselviä tai kokonaan puuttuvia rajanvetoja. Esimerkiksi osittaisen ja kokonaisvaltaisen käytön, tekstin tuottamisen ja kielellisen ilmaisuuden uudelleenmuotoilun sekä suositellun ja vaadittujen toimien jakolinjoja tulisi tarkentaa. Hän kaipaisi ohjeistukseen myös tarkennusta tekoälyn käytöstä koodauksessa sekä sisäänrakennettujen työkalujen osalta. Entä mitä seurauksia ja toimia seuraa ohjeistuksien rikkomisesta? Hieman pessimistiseen sävyyn hän lopuksi toteaa, ettei ole nähnyt yhdenkään instituution onnistuneesti käsitelleen ongelmaa.

Valtio-opin yliopistonlehtori Anna Kronlund näkee niin ikään tekoälyn käytöllä myös paikkansa ja mah-

dollisuutensa, joskin toteaa että oppimisen ja kriittisen ajattelun kehittymisen kannalta sisällön tuottaminen ja ajatustyön tekeminen itse on kannattavaa. Hän nostaa esiin intellectual authorship over artificial intelligence -periaatteen, johon moni politiikan sekä kansainvälisen politiikan tutkimuksen lehti on sitoutunut. Periaatteen viestinä on säilyttää ihmisen älyllisen työn arvo julkaistuissa artikkeleissa yli tekoälyn tuotosten.

Kronlundin mielestä yliopiston ohjeistukset eivät ole kiitettäviä, mutta ne tarjoavat työkaluja pohdintaan hyvän tieteellisen käytännön sekä oman tekijyyden säilyttämisen kannalta. Tieteellisissä käytännöissä keskiön nouseekin nimenomaan kirjoittajan vastuu tuotetusta työstä. Ohjeistusten heikkoudeksi Kronlund paikantaakin eronteon tekoälyn kanssa ideoinnin ja oman ajatustyön välillä.

Lienee ilmeistä, että esittämäni kysymykset ja pohdinnat ovat liian laajoja yhteen Walpon kirjoitukseen käsiteltäväksi. Kiinnostavaa olisikin jatkossa myös

kuulla poliittisen historian puolelta ajatuksia tekoälyn käytöstä, ja toisaalta löytää myös tekoälyoptimistisia klubilaisia. Loppuun haluan kuitenkin itsekkäästi vedota opiskelijoita esittämään epätäydellisiä ja kesken-eräisiä omia ajatuksia luennoilla, ne ovat aina kiinnostavampia kuin koneen generoimat vastaukset!

VALMISTAVATKO OPINTOMME TYÖELÄMÄÄN?

Teksti: Elvira Himberg

Kulunut syksy on ollut jälleen Pisa-tulosten julkistamisen aikaa. Mediassa on kauhisteltu jo toistakymmentä vuotta jatkunutta alamäkeä nuorten osaamistasossa. OECD:n mukaan oppimistulokset ovat heikentyneet edelleen niin luonnontieteissä, matemaatiikassa kuin luku- ja kirjoitustaidossakin. Samaan aikaan synkät luvut ovat aikaansaaneet keskustelua nuorten työelämätaitojen kehityksestä. Miten esimerkiksi perustaitojen heikkeneminen vaikuttaa nuorten asemaan työmarkkinoilla tai näkyy tulevaisuuden työelämässä?

Kuuntelin taannoin 8.9. julkaistun Ylen Ykkösäamun, joka oli otsikoitu sanoin "Mitä työelämä nuorilta vaatii?" Pisa-keskustelun maalaamista uhkakuvista huolimatta järkytyin lievästi kuullessani työnantajasektorin näkemyksiä siitä, miten koulutus on nuoria työelämään valmistanut. Kauppakamarien teettämän kyselyn perusteella yli 80% yrityksistä koee nuorten työelämätaitojen vaikuttavan negatiivisesti kilpailukykyyn seuraavan viiden vuoden aikana. Kemianteollisuus ry:n jäsenkyselyssä puolestaan kolmannes yrityksistä kertoo nuorten osaamistason heikentyneen.

Palautetta saa esimerkiksi puutteellinen tietämys työelämän pelisäännöistä ja vuorovaikutustilanteista, kyvyttömyys pitkäjänteiseen työskentelyyn sekä keskittymiskyvyn heikkeneminen. Esimerkiksi kahdeksan tunnin työpäivän tekeminen on monelle haastavaa, ja työnantajat kokevat koulutusvastuun siirtyneen osin oppilaitoksilta yrityksille.

Vaikka Ylen keskustelussa ja siinä esiin nostetuissa selvityksissä korostuu huoli erityisesti ammattiin valmistuneiden sopeutumisesta työelämään, rupesin pohtimaan, minkälaiset eväät yliopisto tarjoaa yhteiskunta-alalle pyrkiville? Selvää on, että työelämä on jatkuvassa murroksessa. Korkeakoulutettujen tulevaisuuden tehtävät ovat pitkälti joustavaa asiantuntijatyötä, jonka tarkkaa sisältöä on vaikea ennakoida. Jotkin perustaidot ovat silti hyödyllisiä tehtävästä riippumatta.

Kemianteollisuus ry:n kyselyssä yritykset toivovat koulutuksen kiinnittävän jatkossa huomiota muun muassa pitkäjänteiseen työskentelyyn, itseohjautuvuuteen, sekä luku- ja kirjoitustaidon kehittämiseen. Näiden taitojen hiomiseen valtiotieteiden maisterintutkinto on kuin suunniteltu. Digitalisaation ja tekoälyn nopean kehityksen myötä kriittiseen ajatteluun ja tiedon luovaan yhdistelemiseen tähtäävä koulutus tulee entistä kysyttäväksi. Ja ennen kaikkea ajattelua tenttikirjojen kahlaaminen ja esseevastausten suunnittelu juuri kehittääkin.

Työelämässä on kuitenkin myös käytännöllinen ulottuvuus. Sen lisäksi, että työnantajilla teetetyissä kyselyissä peräänkuulutettiin akateemista osaamista, toivottiin nuorilta myös työelämän perussääntöjen tuntemista. Vaikka etätö ja työtehtävien joustavuus ovat koronapandemian jäljiltä tulleet alalle jäädäkseen, mahtuu yhteiskunta-alalla työskentelevistä suurimman osan työpäivä edelleen säännöllisen ”yhdeksästä viiteen” -toimistotyön puitteisiin.

Korkeakouluopinnoissa jako työ- ja vapaa-ajan välillä kuitenkin hämärtyy. On helppo herätä puoliltapäivin, raahautua luennolle iltapäivästä ja vastata sähköposteihin puolenyön jälkeen. Itseohjautuvuuden painottuminen opinnoissa johtaa tilanteeseen, jossa arkipäivän voi viettää urheillen tai kaupungilla, ja tenttiä voi sunnuntai-iltana. Moni nauttii opintojen tuomasta vapaudesta, mutta hyppy kahdeksan tunnin kiinteään työaikaan on suuri. Toki on opiskelijoiden omalla vastuulla huolehtia työaikojen säännöllisyydestä, mutta yliopiston tulisi myös paremmin tukea työkulttuurin kehitystä muun yhteiskunnan mukana.

Oma lukunsa ovat myös ryhmä- ja vuorovaikutustaidot, jotka modernissa työelämässä erityisesti korostuvat. Akateemisen uran ulkopuolella harvat tehtävämikkeet muistuttavat työskentelytyyliltään opintojen ajan yksinäistä puurtamista. Sen sijaan kalenterit täyttävät tiimipalavereista, kehityskeskusteluista, asiakas kohtaamisista, Slack-viesteistä ja sähköposteista. Etäopiskelun yleistyttyä lähes koko tutkinto on tästä huolimatta mahdollista suorittaa ilman kontaktia muiden alan opiskelijoiden kanssa. Ryhmätöitäkin mahtuu viiden vuoden opintoihin vain muutaman pakollisen kurssin verran.

Etätöyläisiä ei ole kuitenkaan turhaan painostettu konttorilta takaisin toimistolle. Kulunut klisee siitä, että parhaat ideat syntyvät kahviautomaatilla pitää edelleen paikkaansa. Tämä pätee myös opintoihin. Uusien näkökulmien löytäminen on alallemme tärkeää, eikä kriittisen ajattelun kehittäminen onnistu ilman säännöllistä ideoiden pallottelua muiden kanssa. Niin pelottavalta kuin ajatus tuntuukin, olisi työntekijöiden lisäksi myös opiskelijat hyvä palauttaa takaisin kampuksille vaikka ryhmätöitä tekemään.

Positiivistakin palautetta nuoret saavat. Kemianteilisuus ry:n kyselyssä lähes kaikki vastaajat pitivät urapolkunsa alussa olevien digitaalisten työvälineiden käyttöä sujuvana. Tekoälytaitoihinkin oli tyytyväisiä noin puolet työnantajista. Kahden vuoden kokemuksella vaikuttaa mielestäni siltä, että digiloikka on onnistunut myös meidän alallamme melko hyvin. Työs-

kentely sujuu tietokoneella, ohjelmistoja on saatavilla laajasti eri käyttötarpeisiin ja aineistot löytyvät tarvittaessa sähköisestä muodosta.

Ratkaistavana on kuitenkin edelleen pitkään keskustelua herättänyt yliopisto-opintojen ja tekoälyn käytön välinen suhde. Tekoälyn käytön ohjeistukset vaihtelevat alakohtaisesti, mutta itse olen päätenyt pitkälti välttämään kielimallien hyödyntämistä opinnoissani, koska opiskelun ja tekoälyn suhde tuntuu olevan epäselvä kysymys lähes kaikille. Näin ainakin tulee vältyttyä vilppi- ja plagiointisyöttöksiltä tulevaisuudessa. Epämääräiset ohjeistukset ovat kuitenkin sääli, sillä tekoäly on tullut jäädäkseen. Jo opintojen aikana olisi hyvä opetella hyödyntämään myöhemmin työelämässä käytössä olevia apuvälineitä niin, että inhimillisen osaaminen saadaan ohjattua merkityksellisiin kohteisiin. Samaten esimerkiksi tutkimukseen ja tekoälyn käyttöön liittyviä tekijänoikeussäädöksiä, sekä eettisiä kysymyksiä olisi tarpeen painottaa aiempaa enemmän.

Akateeminen vapaus on ristiriitainen asia. Se antaa opiskelijoille mahdollisuuden erikoistua omien kiinnostuksen kohteiden mukaan ja kehittää erityisosaamista. Tarjolla on kuitenkin vähän konkretiaa. Pahimmassa tapauksessa ensimmäinen kosketus oman alan töihin on vasta maisterivaiheen harjoittelussa. Siksi monet etsivätkin käytännön kokemusta esimerkiksi järjestötoiminnasta opintojen ulkopuolelta. Keinotekoinen työelämätaitojen lisääminen opetussuunnitelmaan kuitenkin tuskin tuottaa tulosta. Yliopisto-opintojen ei tulisi olla muun yhteiskunnan toiminnasta irrallinen ajanjakso elämässä. Sen sijaan työelämätaitojen tulisi kehittyä opintojen sivussa – oheistuotteena.

Niin pelottavalta kuin ajatus tuntuukin, olisi työntekijöiden lisäksi opiskelijat hyvä palauttaa takaisin kampuksille vaikka ryhmätöitä tekemään.

Peli, jossa kilpailukin häviää

Teksti: Samuli Raitanen

Kuvat: Unsplash

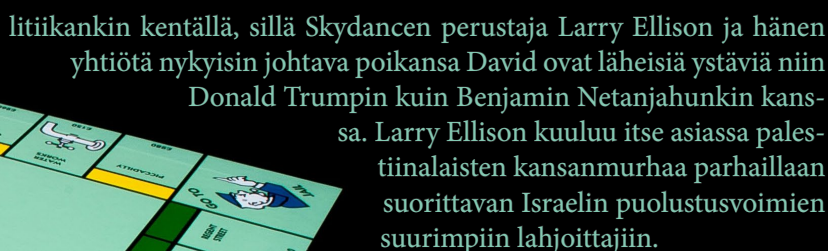
Heti jutun alkuun on ainejärjestömme innokkaimpien juhlijoiden pettymykseksi todettava, että hauska yhteensattumasta huolimatta tämä kirjoitus ei käsittele tämän syksyn kostajaisia, vaan hieman kuivempaa aiheetta, nimittäin mediamonopoliin ja -oligopolien roolia kansainvälisessä mielipidevaikuttamisessa sekä monopolisoitumisen vaikutusta yhteiskuntaan yleisesti. Erinäisten alojen ja kenttien keskittymisestä yhä harvempien käsiin riittäisi kirjoitettavaa vaikka koko tyhjennetyn Feeniks-kirjaston uudelleentäyttämiseksi, mutta rajatakseni sisältöä tähän julkaisuun sopivaan muotoon käsittelem lähinnä audiovisuaalisen kulttuurin monopolisoitumista.

Melko tarkalleen vuosi tämän jutun kirjoitushetkestä ajassa taaksepäin lokakuussa 2025 uutisoitiin monikansallisen mediakonsernin Warner Bros. Discoveryn johtoportaalle asettaneen koko yhtiön huutokaupattavaksi, vaikka alkuperäisenä suunnitelmana olikin säilyttää yhtiön studio- ja suoratoistotoiminta. Tämä päätös tehtiin puhtaasti osakkeenomistajien voittojen maksimoimiseksi sen jälkeen, kun toinen mediajätti Paramount Skydance oli tehnyt liikkeitä koko WBD:n hankkimiseksi. Saman vuoden joulukuussa uutiset kertoivat Netflixin onnistuneen voittamaan kyseisen huutokaupan, mutta lopulta lukuisten käänteiden jälkeen kuluvan lokakuun alussa Paramount Skydance sai kuin saikin vietyä kovasta ja monitahoisesta vastustuksesta huolimatta yrityskaupan päätökseen ja fuusioi WBD:n itseensä nimen syntyneen megakorporaation Skydanceksi.

Median globaali keskittyminen ja mainonnan keskeinen rooli uutismediassa johtaakin lopulta tietynlaiseen mediaimperialismiin sekä cocacolonisaation kaltaiseen kulttuuriseen imperialismiin.

Kyseinen yrityskauppa on syystäkin tämän hetken puhuttavimpia tapauksia taide- ja viihdealoilla. Vaikka WBD:n päätyminen Netflixin haltuun olisikin voinut olla muun muassa elokuvateattereiden suhteen vielä toteutunutkin tuhoisampi lopputulos, monet ovat täysin ymmärrettävästi huolissaan elokuvataiteen tulevaisuudesta. Mutta jätäkään tämä kauppa po-

Kun tuotettujen elokuvien ja sarjojen pääasiallinen tehtävä on tuoda lisää täytettä näiden megakorporaatioiden omistajien jo valmiiksi rahaa pursuaviin taskuihin, jää taiteellinen ilmaisu sekä autenttiset tarinat auttamatta jyrän alle ja pienimmän yhteisen nimittäjän blockbusterit lähes ainoiksi tuotetuiksi elokuviksi. Itsenäisillä elokuvantekijöillä on päivä päivältä vaikeampaa lyödä läpi elokuvateollisuudessa, etenkin jos heidän teoksensa haastavat näitä megakorporaatioita tai globaalia järjestelmää millään merkityksellisellä tavalla. Kaikki tämä pätee muillakin tai-dealoilla, esimerkiksi musiikkiteollisuudessa, jossa Sony, Universal ja Warner hallitsevat keskenään noin 70 % markkinoista.

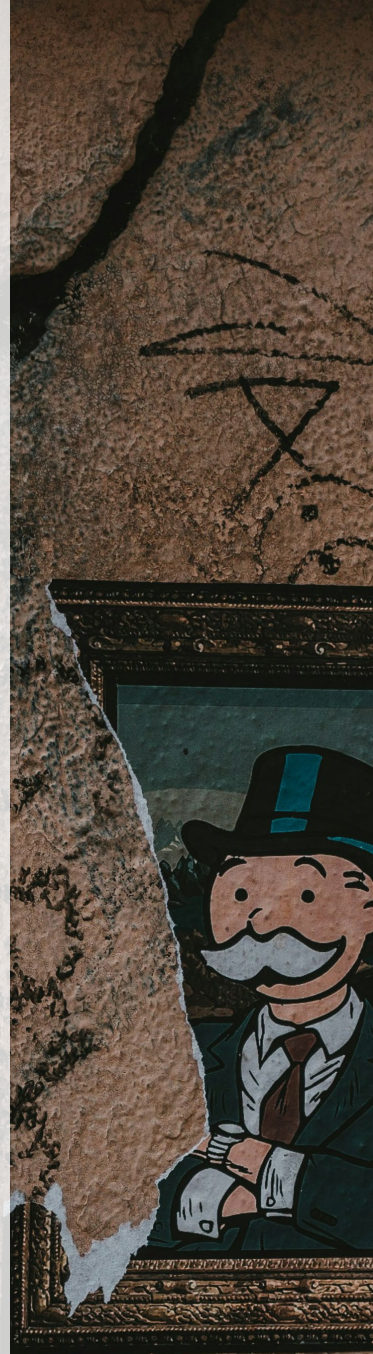
Tällä vaalivaikuttamisella viitataan pääasiassa Trumpin vuoden 2016 presidentinvaalikampanjaan. Trumpin voittoon pyrittiin vaikuttamaan muun muassa Venäjän hallinnon taholta. Tämän jutun kannalta osuvampi tapaus on kuitenkin konsulttifirma Cambridge Analytican yhteistyö Trumpin tiimin kanssa käyttäen hyväksi Facebookin käyttäjistään luvottomasti keräämää dataa. Datankeruu ja siihen perustuva markkinointi onkin eräs sosiaalisen median haitallisimmista puolista. Somekäyttäjien ja siitä kerätyn datan perusteella (tai siitä huolimatta) muodostuneilla algoritmeilla muovataan käyttäjien mielipiteitä ja näkemyksiä haluttuun suuntaan.

Algoritmeilla on ollut merkittävä rooli oikeistoradikalismien nousussa ja Overtonin ikkunan luisumisessa merkittävästi oikealle. Työväen harhauttaminen oikeasti merkityksellisestä luokkataistelusta triviaaleihin tai jopa valheellisiin identiteettipoliittisiin kysymyksiin on toiminut siinä tarkoituksessa äärimmäisen hyvin. Tämänkaltaisen hajoita ja hallitse -taktiikka on ollut kautta aikain vallanpitäjien tehokkaimpia keinoja asemansa säilyttämiseksi sekä vahvistamiseksi. Kun uutismedian keskittymisen lisäksi some ja digitaalinen media on lähes yksinomaan Metan, Alphabetin, ByteDancen sekä Elon Muskin pilaaman X:n (ent. Twitter) emoyhtiön SpaceX:n käsissä, miljardien ihmisten mielipiteisiin vaikuttaminen on helpompaa kuin koskaan ennen.

Mikään tästä ei tietenkään ole uutta ja mediamarkkinoiden keskittymisestä onkin kirjoittanut

ansiokkaasti muun muassa journalisti Ben Bagdikian jo vuoden 1983 teoksessaan *The Media Monopoly* sekä sen uudemmassa versiossa. Siihen viittasivat useaan otteeseen myös Edward S. Sherman ja Noam Chomsky mullistavassa kirjassaan *Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media*, jossa he pyrkivät propagandamallin käsitteen avulla selittämään, miten väestön suostumusta manipuloidaan myös heidän omien etujensa vastaisiin näkemyksiin. Hermanin ja Chomskyn esittämän teorian keskeinen ajatus on, että muun muassa mainonnan ja mediamarkkinoiden keskittyneiden omistussuhteiden johdosta esimerkiksi uutiset on rakennettu miellyttämään rahoittajia eikä niinkään pyrkimään mahdollisimman neutraaliin tai totuusperäiseen uutisointiin. Median globaali keskittyminen ja mainonnan keskeinen rooli uutismediassa johtaakin lopulta tietynlaiseen mediaimperialismiin sekä cocacolonisaation kaltaiseen kulttuuriseen imperialismiin.

Eräs keskeisimmistä massamedian keskittymisen kriitikoista oli alkuvuonna menehtynyt Michael Parenti, joka teoksissaan *Inventing Reality: The Politics of the Mass Media* sekä *Make-Believe Media: The Politics of Entertainment* pyrki tuomaan esille esimerkiksi sitä, miten keskittynyt massamedia tuottaa pääasiassa vain nykyistä asiointilaa ja järjestelmää suosivia sekä militaristisia, imperialistisia ja autoritaarisia teemoja sisältäviä mediatuotoksia. Parentin näkemyksen mukaan tätä Antonio Gramscin tutuksi tekemää kulttuurista hegemoniaa rikkovia tai sitä haastavia, kuten työväen asiaa ajavia tai muuten vasemmistolaisia

Kuvat: Unsplash

teoksia ja muuta mediaa ei juurikaan edes tuoteta. Vladimir Leninin teos *Imperialismi, kapitalismin korkein vaihe* on myös lähes välttämätöntä lukemista jokaiselle oligopoleista ja oligarkiasta kiinnostuneelle, vaikka se keskittyy pelkän massamedian sijasta koko laajemman rahoituspääoman rooliin oligopoliin muodostumisessa.

”

Kun muutenkin täysin läpimätä järjestelmä, joka sen ihailijoiden mukaan perustuu ihmiskunnalle oletetusti luonnolliseen kilpailuun ei saa edes sitä toimimaan, olisikohan jo aika pistää pillit pussiin ja lopetella tämä kapitalismiksi kutsuttu peli?

Kun massamedian lisäksi suurelta osin koko globaali poliittinen kenttäkin on megarikkaiden ostettavissa, ollaan tilanteessa, jossa nämä muiden työllä rikastuneet päättävät koko maailman asioista käytännössä keskenään. Toisin sanoen emme elä enää niinkään keskenään kilpailevien ideologioiden maailmassa, vaan plutokraattisessa maailmassa, jossa suurpääoma hallitsee koko globaalia yhteiskuntaa. Poliittisen teorian professori Sheldon Wolin kuvasi termillä *inverted totalitarianism* vastaavaa tilannetta, jossa päällepäin demokraattisten järjestelmien sijaan valtaa käyttävät tosiasiaassa korporaatiot taloudellisin keinoin. Wolinin teorian mukaan tämä johtaa ajan myötä muun muassa kansalaisten poliittiseen apatiaan. Tämän voidaan nähdä jo nyt osoittautuneen täysin oikeaksi, sillä puoluevalinnoissa korostuu kasvavissa määrin puolueet, jotka tarjoavat

vaihtoehtoa nykyiselle asiointilalle. Tällä voidaan nähdä olevan myös suuri rooli yhä kasvavassa poliittisessa polarisaatiossa. Aikainen massamediaoptimisti Vannevar Bush toivoi aikoinaan sotien jälkeen ihmiskunnan saavuttavan jonkinlaisen utopistiselta kuulostavan informaatioyhteiskunnan, jonka saavuttamisessa massamedialla olisi keskeinen rooli ihmisiä yhdistävänä voimana. Jälkikäteen on täysin selvää, ettei Bush ottanut lainkaan huomioon pääoman ja mammonan voimaa.

Massamedia on täysin kapitalistien käsissä ja heille tärkeintä on voittojen maksimointi. Koska muun muassa globaali sotateollisuus sekä työväenluokkaa toisistaan erkaannuttava vastakkainasettelu ovat äärimmäisen tuottoisia rahantekokoneita, toimivat ne kannustimina tehdä somen algoritmeista, uutisista ynnä muusta mediasta mahdollisimman polarisoivaa ja vihamielistä. Kaikkien järjestelmän itsensä aiheuttamien yleisimmin käsiteltyjen sosioekonomisten ongelmien lisäksi ihmisten mahdollisuudet taiteentekemiseen elinkeinona sekä vapaudet intellektuaaliseen itsenäisyyteen ja valinnanvapauteen on lähes täysin eliminoitu. Kun muutenkin täysin läpimätä järjestelmä, joka sen ihailijoiden mukaan perustuu ihmiskunnalle oletetusti luonnolliseen kilpailuun ei saa edes sitä toimimaan, olisikohan jo aika pistää pillit pussiin ja lopetella tämä kapitalismiksi kutsuttu peli?

PAIKALLIS- POLITIikkaa Brysselistä

Kunnan
summittainen
sijainti

Saint-Josse-Ten-Noode

Brysselin kaupunki koostuu hallinnollisesti 19 eri kunnasta, joista yksi on Saint-Josse-Ten-Noode tai Sint-Joost-Ten-Node, riippuen siitä puhuuko ranskaa vai flaamia. Suomeksi kunnan nimi voisi olla Noodin-Pyhä-Judocus. Noodi tarkoittaa tässä yhteydessä maamerkkiä ja Pyhä Judocus 600-luvulla elänyttä ja kulttimaineeseen noussutta, bretoniprinssi turned pyhiinvaeltajaerakkoa, jolle paikallinen kirkko on pyhitetty.

Kavereiden kesken Saint-Josseksi kutsuttu kunta on 1,2 neliökilometrin pinta-alallaan koko Belgian pienin, mutta ei kuitenkaan populaatioltaan – sen kisan voittaa Herstappen kunta alle sadalla asukkaalla. Itseasiassa Saint-Josse on rapialla 27 000 asukkaallaan myös Belgian tiheimmin asuttu kunta. Historia kertoo, että alue on aikoinaan muodostunut Brysselin sisempien ja ulompien suojamuurien väliin jääneestä maapalasta, jonne her-rasväki rakensi huviloita ja viinitarhoja. Muurien purun alettua 1780-luvulla alue oli urbanisaation aallonharjal-la, ja itsenäinen kunta siitä tuli jo suurin piirtein vuoden 1800 tienoilla. Saint-Josse koki oman Karjala-hetkensä vuonna 1855, kun Varsinais-Brysseli liitti itseensä 58% sen pinta-alasta rakentaakseen Leopold-korttelin, jossa EU:n pääasialliset instituutorakennukset nykyään sijaitsevat.

Kuulin - - huhuja, joiden mukaan kuntaa hallitsee itsevaltiias.

Saint-Jossea kuvaillaan pinta-alan lisäksi usein myös kahdella muulla tilastolla, nimittäin varallisuudella ja väestöllä. Saint-Josse on Belgian köyhin kunta, ja noin kolmannes kuntalaisista joko elää köy-hyysrajan alapuolella tai on vaarassa pudota sinne. Väestön osalta noin 45% Saint-Josselaisista ei ole Belgian kansalaisia. Suurimmat ulkomaalaisryhmät ovat Turkista ja Marokosta, mutta pienellä alueella puhutaan ainakin 60 eri kieltä ja tavataan jopa 150 maan kansalaisuuksia.

Brussels Timesin Saint-Jossesta kertovassa artikkelissa asukas luonnehtii kuntaa sekä eloisaksi että rauhalliseksi. Kuvaus on todella osuva, ja vaikka alue on aivan ydinkeskustan ja Eurooppa-korttelin reunoilla, tänne tullessaan tuntee saapuneensa kuin pieneen kylään keskellä kaupunkia. Jos (Brysselin metropolialueen vanhimman) raken-nuskannan ei annettaisi ränsistyä eivätkä kadut olisi belgialaiseen tapaan jatkuvasti täynnä roskia, aluetta voisi kutsua jopa suloiseksi. Joka tapauksessa sillä on ehdottomasti oma charminsa ja tunnelmansa, jonka voi kokea oikeastaan vain vierailemalla paikan päällä. Saint-Jossen La Piola –pizzeriaa on tituleerattu muuten yhdeksi Bel-gian parhaista!

Miksi Saint-Josse sitten on vähän rämällään? Töiden alussa kuulin toiselta Saint-Jossessa asuvalta suomalaiselta harjoittelijalta huhuja, joiden mukaan kuntaa hallitsee itsevaltiass. Kyseessä on Emir Kir, joka on ollut kunnan pormestari vuodesta 2012 ja johtaa sitä absoluutisella enemmistöllä. Turkkiilaisten kaivostyöläismaahanmuuttajien pojalla on tukenaan ennen kaikkea Saint-Jossen poliittisesti aktiivinen turkkilaisyhteistö. Vuonna 2025 alkaneeseen kolmanteen kauteen hänet siivitti nelinkertainen äänimäärä vastustajaan verrattuna huolimatta siitä, että kyseessä olivat väitetyn suhmuroinnin jälkeen järjestetyt uusintavaalit.

Emir Kir

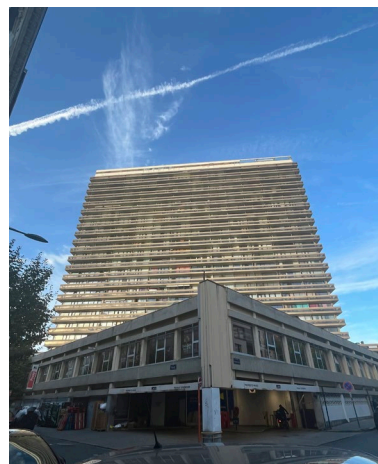

Pyhälle Judocukselle pyhitetty kirkko

Ottamatta kantaa siihen, onko Kir syypää esimerkiksi osaamattomuuden, piittaamattomuuden tai korruption takia kaikkiin Saint-Jossen ongelmiin, on hän joka tapauksessa mielenkiintoinen hahmo. Skandaaleja riittää: Kir oli valmiiksi heikoilla jäillä niskuroituaan Armenian kansanmurhan tunnistamisessa ja sai lopulliset lähtöpassit Sosialistipuolueesta tavattuun turkkilaisen äärioikeistopuolueen edustajia vuonna 2019. Samaistuttavampi skandaali olivat Kirin puheet itsestään "valmistuneena voppilaisena" (huom. ei suora lainaus), vaikka hän oli jättänyt gradunsa palauttamatta ja siten siis vain kandidaatti.

Onpa pormestarin kabinetin auto-kuskikin tuomittu 30 kuukaudeksi vankilaan kansainvälisestä aseiden salakuljetuksesta. Kuulema burgemeester Kir tekee myös aamuisin jopa 400 vatsalihasliikettä. Tiedä mitä se sitten kertoo ihmisestä.

Loppuun vielä toteamus siitä, että itsevaltiasspormestareja on kyllä nähty Saint-Jossessa ennenkin. Guy Cudell toimi kunnan pormestarina ihailtavan pitkään, vuodesta 1953 alkaen aina kuolemaansa saakka eli vuoteen 1999 asti. Cudellista mainittakoon, että hän vihki kuntalaisia avioliittoon perinteikkäin menoin, kaksikolkkahattu päässään ja miekka kädessään, ja oli kertoman mukaan aina "kuntatalol eka, kuntatalol vika".

Saint-Josse-Ten-Nooden kaunista arkkitehtuuria

Lisälukemista kaipaaville:

EMIR KIRIN HENKILÖKUVA

<https://www.rtb.be/article/fils-de-mineur-pain-complet-et-abdominaux-l-autre-portrait-d-emir-kir-10405151>

JOURNALISMIA SAINT-JOSSESTA

<https://www.brusselstimes.com/2002464/the-joys-and-challenges-of-life-in-belgiums-smallest-and-most-densely-populated-commune>

KUNNAN KOTISIVUN HISTORIikki

<https://sjtn.brussels/fr/culture-histoire/histoire-personnalites/saint-jossehier-aujourd'hui-et-demain>

Teksti: Hilppa Nissinen

Kartta: OpenStreetMap
<https://www.openstreetmap.org/copyright>.

Piirros: Alli Kenttämies
Kuvat: Hilppa Nissinen,
Wikimedia Commons

Budapest, Unkari
7.10.2026

P-klubi Tonavan rannoilla

Perinteinen P-klubin ulkomaanekskursio suuntautui tänä vuonna Unkarin pääkaupunkiin Budapestiin. Aikaisin sunnuntaiaamuna 4.10. ekskursioseurue lähti alkusyksyn viileydessä Helsinki-Vantaalle. Parituntisen Finnairin lennon jälkeen kohtasimme jälleen kesän rippeet auringonpaisteen saattelemana.

Majoituimme Budapestin juutalaiskorttelin alueella yllättäväinkin laadukkaassa ketjuhostellissa. Asetutuumme aloillemme ensimmäinen iltapäivä potkaisuun käyntiin vierailulla Unkarin kansallissalleriaan.

Siellä bongasimme myös muutaman suomalaistaiteilijan eli Pekka Halosen ja Akseli Gallen-Kallelan töitä. Kansallissallerian kuvaussessoiden jälkeen yhteinen illallinen vegaaniravintolassa rauhoitti useimpien ekskulaisten ensimmäisen päivän.

Maanantain sarastuksessa ekskuilijat hajaantuivat etsimään sopivia aamiaispaiikkoja, kenties löytäen hyvän paikallisen kahvilan. Sen jälkeen hallitus aloitti kokouksensa, jota seurasi poikkeuksellinen määrä jäsenistöä. Jäsenistön innokkuuteen vaikuttivat varmasti

kokouksen inhimillinen kellonaika ja läheinen sijainti. Ensimmäinen kokonainen päivä Budapestissa tarjosi matkailijoille vapaata aikaa tutkia kaupunkia pienemmissä porukoissa ennen opastettua ulkoilmakierrosta Budan linnan alueella. Päivän kohokohta oli kuitenkin vasta edessä.

Lämpimässä kesäsäässä vietetyn kävelyntäyteisen päivän jälkeen klubilaiset suuntasivat Tonavan-risteilylle. Kyseessä ei toki ollut vain jokin satunnainen 55 minuuttia kestänyt turistiristeily, vaan ”rajattoman” juomisen prosecco-risteily. Lasien täyttöväli oli klubilaisten yllätykseksi viisi minuuttia, mutta kovimmat suorittajat saivat alle 14 lasillista. Kysymys siitä, kuinka tässä onnistuttiin, jääköön avoimeksi. Ilta ei toki päättynyt tähän, vaan ekskukansa lähti sankoin joukoin tutustumaan majoituksen vieressä olleisiin yöelämäkeskeisiin.

Parlamenttitalo kuvattuna
prosecco-risteilyltä

Tiistaiaamuna klubilaisia odotti työelämäkohteiden täyteinen päivä. Päivä polkaistiin käyntiin kello kymmeneltä FinnAgoran eli Suomen kulttuuri- ja tiedeinstituutin esittelyllä. Pääsimme kuulemaan erityisesti Unkarin edellisen hallituksen suhtautumisesta kulttuuritoimintaan ja siitä, miten kansalaisjärjestöt luovivat erilaisten lakien ohi. Kansalaisjärjestökentän tulevaisuus on vallanvaihdon jälkeen valoisampi, mutta avoimia kysymyksiä riittää yhä. Tämän jälkeen Suomen suurlähettiläs Unkarissa, Pekka Kaihilahti, esitteli klubilaisille 1980-luvulla rakennettua uutta suurlähetystystä.

Lounastauon jälkeen ekskuilijat pääsivät oppimaan Transparency International Hungaryn toiminnasta.

Vuonna 1993 Saksassa perustettu järjestö on toiminut Unkarissa 20 vuoden ajan, ja odotetusti sen pääpainona on ollut korruption tutkinta. Tiistain työelämäkohderumban päätti suurlähetystön toiminnan ja historian kattava esittely. Työelämäkohteiden jälkeen ekskuilijat hajaantuivat tutkimaan Budapestia.

Keskiviikkona koitti matkan viimeinen työelämäkohde. Vierailimme CEU:n eli Central European Universityn vanhoissa tiloissa. George Soros perusti CEU:n vuonna 1991, ja yliopisto ehti toimia Budapestissa lähes kolmen vuosikymmenen ajan. Kun Orbánin hallituksen lakiuudistukset alkoivat hankaloittaa yliopiston toimintaa Unkarissa, CEU siirsi vuoteen 2020 mennessä suurimman osan toiminnastaan Wieniin.

Tätä ennen moni Euroopan maa kilpaili maineikkaan yliopiston saamisesta. Esittelyssä kävi ilmi, että myös Suomi oli yrittänyt houkutella CEU:ta maahamme.

Illemmalla osa klubilaisista söi yhdessä. Illallisen jälkeen hostellissa vuorossa olivat vielä sitsit, joiden aikana laulettiin monia Pienessä Sinisessä vähemmälle huomiolle jääneitä kappaleita. Sitsien jälkeen ilta jatkui luonnollisesti läheisiä baareja ja yökerhoja tutkien.

Ekskursion viimeisenä päivänä luovutimme hostel-lihuoneet aikaisin ja ekskuilijoille jäi runsaasti aikaa tutustua haluamiinsa kohteisiin ympäri Budapestia. Moni kiinnostui Terrorin talo -museosta, josta jo FinnAgoran esittelijät vinkkasivat. Illansuussa klubi-

laiset kerääntyivät lentokentälle ja aloittivat kotimatkinsa sinisillä siivillä.

Kiitos koko ekskuposurukalle ainutlaatuisesta ja viihdyttävästä matkasta!

Teksti: Akseli Värjä

Kuvat: Kalle Reponen ja
Lauri Mäkelä

HAALARI

Viime Walpossa 2/26 julkaistiin historiallinen Suuren suuri P-klubikysely, joka keräsi lähes 60 vastausta tärkeisiin klubilaisista koskeviin kysymyksiin. Toimittuskunnan kokouksessa lähdimme pohtimaan voisiko kyselemistä jatkaa, mutta tällä kertaa nostaa esille klubilaisten ulkomuodosta tärkeimmän eli haalarit. Syntyi haalarikysely.

Haalarit ovat olennainen osa opiskelijakulttuuria. Turun katukuva täyttyy säännöllisesti värikkäällä massalla, jossa yksittäinen opiskelija edustaa niin ainejärjestöään kuin itseään omissa haalareissaan. Haalareiden käyttö ja ulkonäkö ovat jokaisen oma asia. Osa käyttää merkkien ompeluun fuksivuonna ehkä muutaman tunnin, osa luo värikköönaisuuksia, kerää merkkejä ja varjelee saumoja kuin pyhättöä.

Alkuhuuman jälkeen haalareiden käytöstä tulee rutiinia ja merkkien ompelusta yksi lisä loputtomaan to do -listaan. Lopulta haalarit saavat valittavan vähän huomiota opintojen aikana. Tästä ongelmasta inspiroituneena: P-klubin oma haalarishow!

Klubilaisten into ei ihan riittänyt kahteen peräkkäiseen kyselyyn ja vastauksia kertyi vain 17. Tästä emme kuitenkaan lannistu vaan otamme kaiken irti niistä vastauksista, joita saimme! Toivoaksemme tulokset, tarinat ja kuvat innostavat ompelemaan yksin tai yhdessä pimenevinä syysiltoina.

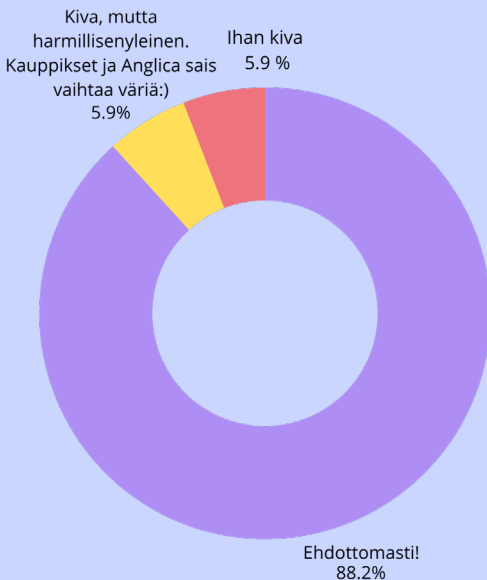
SHOW

Kysely ja teksti: Salla-Mari Toropainen

Kuvat: P-klubin kuva-arkisto ja kyselyn vastaajat

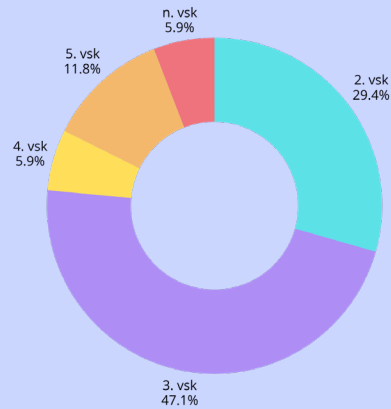
Ehdottomasti eniten vastauksia, lähes puolet saatiin 3. vuosikurssin opiskelijoilta. Sillä lienee olleen vaikutusta, että kyselyn agitaattori, allekirjoittanut itse, on 3. vsk:n opiskelija. Yksikään fuksi ei vastannut kyselyyn. Lieneekö haalareiden kaipuu ollut liian suuri vielä ajattelemaan mitään niihin liittyvää.

Pidätkö P-klubin haalareiden väristä?

Haalarit koettiin pääasiassa melko tärkeäksi (41,2%) tai hyvin tärkeäksi (35,3%) osaksi opiskelijaelämää. Haalarit ovat rakastettu perinne ja yhtenäinen asustus myös vahvistaa opiskelijoiden yhteenkuuluvuuden tunnetta, joten tämä tulos ei yllättänyt.

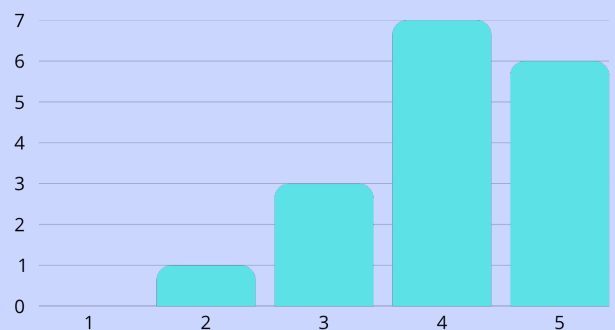
Minkä vuoden opiskelija olet?

Ehkä vähiten yllättävää oli, että 88,2% vastaajista piti ehdottomasti P-klubin haalareiden väristä. Vain yksi vastaaja antoi palautetta siitä, että tummansininen on harmillisen yleinen. Vaihtakoot muut ainejärjestöt väriään, sillä tummansininen on jäsenistöllemme selvästi rakas!

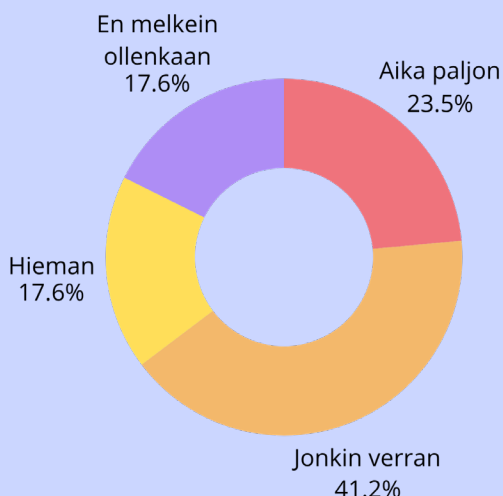
Kuinka tärkeäksi koet haalarit osana opiskelijaelämää?

1 - En ollenkaan, kulkisin vaikka ilman
5 - Todellakin, voisin elää haalareissa!

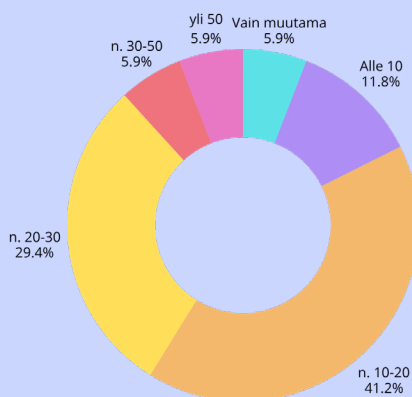

Merkkien ompeluun käytetty ajassa nähtiin eniten hajontaa. Oli sinulla sitten kolme tai kolmesataa ompelutuntia takana, löydät klubista sieluntoverin.

Koetko käyttäväsi paljon aikaa merkkien ompeluun?

Kuinka monta ompelematonta merkkiä sinulla on?

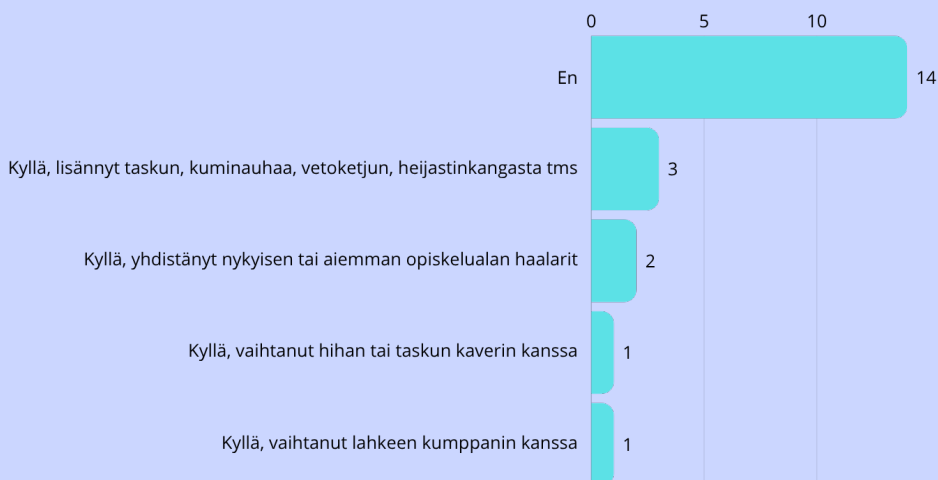

Siitä huolimatta, että vastanneista löytyi myös ei-niin-ompeluintoista väkeä, ompelemattomia merkkejä oli klubilaisille kertynyt melko vähän. Yli puolet (58,9%) vastaajista hilloaa kaapeissaan noin alle kahtakymmentä ompelematon merkkiä. Ovatko toimiston ompeluseurat siis tehneet tehtävänsä?

Etikettirikkureita kysely ei juurikaan paljastanut. Vastaajien joukosta löytyi yksi tunnustus merkkien liimaamisesta/silittämisestä sekä muutama vastaaja, joka oli erehtynyt ompelemaan toiselle merkkejä tai pukemaan toisen haalarit ylleen. Sääntöjä noudattavaa sakkia.

Haalareiden muokkaaminen ei näyttäytynyt kovin suosittuna. Vastaajista ehdoton enemmistö (82,4%) ei ole muokannut omiaan lainkaan. Kyselyssä ei selvitetty johtuuko tämä yhdenmukaisuus tietoisesta valinnasta, luovuuden puutteesta vai haluttomuudesta. Tämän perusteella klubilaisten enemmistö ajattelee, että yksinkertaisuus on kaunista ja tyylikästä. Jääköön se jokaisen omaksi asiaksi.

Oletko modifioinut omia haalareitasi jotenkin?

Klubilaisilta löytyy myös jos jonkinmoisia haalaritarinoita ja viisaita neuvoja.

”Jos vaihdatte merkkejä tuttujen kanssa, älkää hukatko niitä! Voi ajautua kiusallisiin tilanteisiin kun kaverilta varta vasten toimittamaa merkkiä ei löydykään haalareista :)”

”Laita ne merkit mieluummin kiinni kun mieti puoli vuotta niiden järjestystä.”

”Äidin ompelukoneella on saattanut olla osallisuutta osaan merkkien kiinnitykseen...”

”Jos yhdistätte kaksia haalareita, ÄLKÄÄ TEHKÖ SITÄ KÄSIN!!!! Se tulee REPEÄMÄÄN!!!! Jos kuitenkin teette näin, niin ÄLKÄÄ korjatko vahinkoa pikaliimalla!!!!!!”

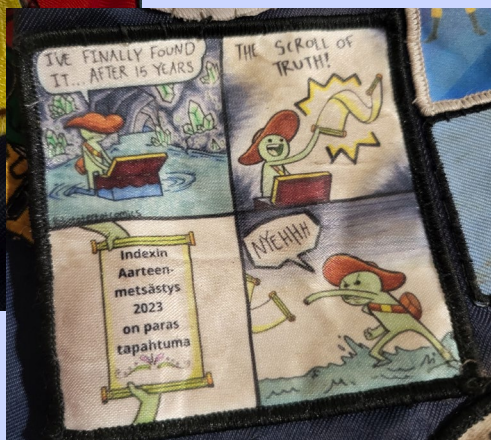
”Merkit maksanut n. 215€ ja niiden ompeluttaminen n. 300€”

”Oon tosiaan yhdistänyt edellisen opiskelualan ja klubin haalarit puolittamalla molemmat. Tämän tein tietysti fiksusti käsin ompelemalla, joten jälki myös näyttää ja tuntuu siltä. Ajattelin kuitenkin kaiken olevan täysin ok, kunnes viime vappuna akateemisen mölkyn trampoliinilla hyppiessäni tunsin mun perseessä tavallista kylmemmän viiman... Tietysti ne mun mestariompeleet oli revenny just persauksen kohdalta. Lähettiin sit kavereiden kanssa pinkomaan kohti Kupittaaan cittaria. Siellä vessassa yritettiin epätoivoisesti pikaliimalla korjata trampalla riehumisen tuhoja. Loppu hyvin, kaikki hyvin, ompelin siihen repeämän päälle ihan jumalattoman määrän uusia ompelia ja haalarimerkkejä, eikä oo revenny uudestaan!!”

Haalarimerkeissä
on suosikkeja...

Ja... vähemmän suosikkeja.

Tiettyjen merkkien eteen on nähty erityisen paljon vaivaa...

Ja kaikenlainen tilpehööri saa haalarit tuntumaan juuri omilta <3

Vaihtopenkki

Vilna, Liettua

Teksti ja kuvat: Viivi Laamanen

Labq dienq, sveiki, terkut Vilnasta!

Olen aina halunnut lähteä vaihtoon, mutta se on silti ollut mulle aina vähän epävarmaa. Lukiossa ajattelin, että olisipa siistiä lähteä vaikka Yhdysvaltoihin tai Australiaan. No kummatkaan edellä mainituista ei varsinaisesti olleet kesätyöbudjetilla toteutettavia kohteita, ja muutenkin ajatus siitä, että jäisi kaikkia ikätovereita vuoden jälkeen, ei oikeen maistunut. Vaihto jäi, valkolakki ja välivuodet tuli. Lopulta sitten yliopistoon päästessäni ajatus vaihdosta palasi taas kolkuttelemaan takaraivossa. Olisipa siistiä yliopistossa lähteä vaihtoon, se voisi jopa tukea mahdollisen harjoittelupaikan saamista, ja ylipäättään onhan se tosi hieno mahdollisuus. Ajatus pyöri aina silloin tällöin mielessä. Silti mitään fiksulta tuntuvaa väliä ei tullut, oli hallitushommat, nilkkamurtuma, tutorointi ja kandikin lähestyi kovaa vauhtia.

Tutkimuskurssilla ystävät mainitsivat vaihtoinfosta ja suunnitelmistaan lähteä vaihtoon kandin jälkeen. Ajatus tuntui fiksulta, heti maisteriopintojen alkuun vaihtoon, miksei! Nimittäin milloin muuten tulee mahdollisuus muuttaa toiseen maahan niin, että siellä on valmis instituutio, johon asettua, ja että kulujakin katetaan Erasmus+ apurahan toimesta. Yliopistossa muutenkin kaikki suorittavat opintojaan ja harjoittelujaan omaan tahtiinsa, niin eihän se puoli vuotta nyt vaikuta suuntaan eikä toiseen. Ovathan opintoni valmiiksi jo myöhässä, heh.

Neuvostoliiton aikaisia rakennuksia täällä on kaikkialla. Samalla ne kauhistuttaa ja toisaalta viehättää.

Vaihtohaku tuli jotenkin todella nopeasti. Tuntui siltä, että en ollut yhtään varautunut, vaihtokohteetkin listasin vähän sillä ajatuksella, mitkä olisi cool, liiemmin tutustumatta kohteisiin... Muistan vaan sen, että Vilnan yliopiston nettisivut oli todella toimivat, kaikki tieto löytyi helposti eikä tarvinnut menettää hermojaan. Ennen minua vaihdossa ollut ystävä totesi toimivien nettisivujen olevan kovaa valuuttaa. Se nauratti silloin, nyt allekirjoitan tämän ihan täysin.

En enää muista alkuperäistä listaani, mutta olisiko Vilna ollut kolmantena. Kun tieto vaihtokohteista lopulta tuli, olin alkuun todella pettynyt. En päässyt mihinkään lämpimään tai eksoottiseen, tuleeko kukaan edes kylmään Vilnaan moikkaamaan. No, hetki piti pureksia, kurkin täydennyshaun kohteitakin, mutta lopulta päätin sitoutua Vilnaan täysillä. Olen kuitenkin suuri Viro-rakastaja, joten ehkä Liettua onkin hyvä kohde minulle? Pääseehän sieltä aina kotiin, jos on kamalaa... Puhun myös auttavasti venäjää, joten jos ei mitään muuta, voin yrittää kehittää kielitaitoani Liettuassa.

Kesällä päätin innostua Vilnasta tosissaan. Etsin kaupungista tietoa, googletin yliopistoa, kaivoin kuvia ja tutkin mihin Vilnasta pääsisi kätevästi lomamatkalle. Löysin jopa hämärän Reddit-keskustelun, jossa luovattiin salakuljettua ihmisiä rajan yli Valko-Venäjälle ja takaisin. Kaikenlaista! Se on valitettava fakta, että

Vilnasta ei pääse junalla oikein minnekään. Täältä kuitenkin lentää kohtalaisen edullisesti halpalentoyhtiöillä ympäriinsä, jos sellainen kiinnostaa. Liettuun sisällä julkiset kulkee todella hyvin, ja hinta on vain joitain euroja. Vilna kuitenkin itsessään näytti ihanalta: idyllinen historiallinen vanha kaupunki, ja kaupungin laitamilla vastassa on kunnan vanha Neuvostoliitto. Eikö-hän tästä hyvä tule!

Tätä kirjoittaessa olen asustellut Vilnassa kahdeksan viikkoa ja kaksi päivää, aika on mennyt siivillä. Ensimmäiset pari viikkoa olivat todella raskaita, olo oli surkea ja Neuvostoliiton aikainen asuntoni ahdisti aivan valtavasti. Olin aivan vakuuttunut, että kuolen varmaan johonkin kaasuräjähdykseen, kun unohdan kaasuhellastani kaasun päälle... No, niin ei kuitenkaan ole päässyt tapahtumaan ja meistä on kaasuhellalla kanssa tullut kavereita. Alkuvaikeuksien ja koti-ikävän jälkeen elämä Vilnassa on lähtenyt käyntiin todella hyvin.

Olen alkanut fiilistellä neukkuloukkuani ihan toden teolla, asun aivan paraatipaikalla, Unescon maailmanperintölistalle nostetussa historiallisessa vanhassa kaupungissa. Pääsen kävellen kaikkialle, ja jos tarvitsen julkisia, maksaa yksi matka 0,25€. Olen löytänyt kasan samanhenkisiä ystäviä, jotka ovat kotoisin eri puolilta Eurooppaa. Ollaan ehditty touhuta vaikka ja mitä, ja lisää on jo suunnitteilla. Lisäksi koti-ikävää lievittää Vilnan suomalainen yhteisö. Täällä opiskelee noin satakunta suomalaista lääketieteen opiskelijaa. Vilnan suomalaiset lääketieteen opiskelijat, eli Vislo ry, järjestää täällä suomalaisia opiskelijatapahtumia. Olen päässyt ulkoiluttamaan opiskelijahaalareitani Vislon fuksiaisissa, ja viikannut konjakkikorvia Vislon 8-vuotisvuosijuhlilla. Tapahtumia siis riittää!

Osa yliopiston historiallisista tiloista on auki vain vierailuja varten, osa jatkuvasti auki esimerkiksi itsenäistä opiskelua varten.

Opiskelen Vilnan yliopistossa, joka on perustettu vuonna 1579. Yliopisto on vuosien saatossa kuulunut useille eri valtioille, kun sodat ovat myllänneet Euroopan valtiorajoja. Lopulta yliopisto on kuitenkin palannut takaisin alkuperäiselle omistajalleen Liettuan palautettua itsenäisyytensä laittomasta neuvostomiehityksestä vuonna 1990. Ikänsä puolesta osa yliopiston tiloista on aivan kuin Tylypahkassa: koristeellisia lasimaalauksia, värikkäitä kattomaalauksia ja suuria holvikaarellisia saleja. Vilnan yliopistossa on myös suuri ja aktiivinen ryhmä vaihtareita. Tänä syksynä meitä on täällä reilu 500. Lisäksi kansainvälisiä tutkinto-opiskelijoita on täällä varmaan ainakin toiset 500. Kansainvälinen ympäristö siis.

Valtiotieteiden ja kansainvälisten suhteiden tiedekunta on hieman erillään vanhasta kampuksesta, se sijaitsee Vokiečiu-kadulla, aivan (akateemisen) Hesburgerin seinänaapurina. (Voi miten kotoisaa! <3) Tiedekunta on perustettu vuonna 1992. Nuoresta iästään huoli-

Rappukäytävä Neukkuloukkuuni, älkää antako tämän hämätä, asunto on oikeesti ihan tosi kiva!

matta valtiotieteiden opetus täällä on aivan huippuluokkaa. Valtiotieteitä alana arvostetaan Liettuassa todella paljon, ja on suorastaan kunnia kertoa olevansa opiskelija TSPMI*:llä.

** Tarptautinių santykių ir politikos mokslų institutas eli Vilnan yliopiston kansainvälisten suhteiden ja valtiotieteen instituutti (VU TSPMI).*

Suoritan Vilnassa neljä kurssia: Russia Studies; Russia, EU and the Change in Global Politics; Nordic Studies ja historian laitoksen Totalitarian Regimes (1922-1953): Nazism and Communism in Europe. Kurssit on opetukseltaan hieman eri tyyliä kuin mihin olen tottunut Suomessa. Jokaisella kurssilla on yksi tapaaminen viikossa, tapaamista varten on luettava muutamia artikkeleja tai pätkä jotain kirjaa, ja näistä keskustellaan seminaarissa. Seminaaritapaamiset ovat tavallaan intensiivisiä, mutta samalla todella mukaansatempaavia. Jokainen on varmaan istunut joskus pubilla pelaamassa mahjongia tietokoneella, kun ei yhtään jaksaisi kuunnella proffan yksinpuhelua koko luentoa. Täällä sitä ongelmaa ei ole, keskustelu on nopeatempoista ja dynaamista. On toisinaan täysi työ pysyä mukana kyydissä, mutta osallistuminen on samalla aivan todella palkitsevaa, kielitaito kehittyy ja professorit pyrkivät haastamaan ja kannustamaan opiskelijoita.

Meillä käy myös aktiivisesti seminaarivieraita. Esimerkiksi viime viikolla Russia, EU and the Change in Global Politics -kurssilla oli vieraana kaksi kanadalaisista diplomaattia keskustelemassa Venäjän hybridisodasta ja informaatiovaikuttamisesta. Puolitoista tuntia ei ole ikinä kulunut niin nopeasti. Olen aivan todella inspiroitunut ja motivoitunut yliopiston tarjoamasta opiskeluympäristöstä, toivoisin enemmän vastaavaa vuoropuhelua myös Suomeen.

Liettua on Baltian maista suurin, ja sen rajanaapureita ovat Latvia, Valko-Venäjä, Puola ja Venäjä (Kaliningrad). Vilnasta on vain noin 30 kilometriä Valko-Venäjän rajalle, eli nykyisessä maailmantilanteessa Vilna on sijainniltaan jännittävässä paikassa. Minun kahdeksan viikon oleiluni aikana droonihälytyksiä on tullut viisi, jos olen laskenut oikein. Jokaisella kerralla NATO-hävittäjät on nostettu ilmaan. Kerran drooni putosi Kausnasiin, Liettuan toiseksi suurimpaan kaupunkiin. On hieman epäselvää mistä droonit ovat peräisin, mutta syyttävä sormi on osoittanut joka kerta lopulta Venäjälle. Liettua on oman menneisyytensä vuoksi hyvin Venäjä-vastainen, eikä sinänsä ihme, olihan maa miehitetty laittomasti Neuvostoliiton toimesta yhteensä lähes viidenkymmenen vuoden ajan, välissä nopeasti myös natsien parivuotinen miehitys. Yhteensä nämä miehitykset maksoivat Liettualle noin 300 000 ihmisen hengen. Se on melko suuri prosentti 2,8 miljoonan asukkaan valtiosta.

Täällä ei siis pidetä itsenäisyyttä itsestään selvänä, ja siksi nykyisessä maailmanpoliittisessa tilanteessa kaikki ilmatilaloukkaukset, ”harhautuneet” droonit, Kaliningradin rajalla tapahtuvat muutokset ja Venäjän uhka otetaan tosissaan. Pelkästään viimeisen kahdeksan viikon aikana Liettua on siirtänyt maajoukkoja lähelle Kaliningradin rajaa sekä Valko-Venäjän rajaa rakentaen Baltian yhteistä puolustuslinjaa Viron ja Latvian kanssa, valtion puolustusmenoja on kasvatettu viiteen prosenttiin BKT:sta, ja Liettuan parlamentti Seimas on ottanut ensiaskeleita ydinasekiellon kumoamiseksi. Tämä perustuslaillinen muutos toisi Liettuan mukaan NATO:n ydinasepelotteeseen. Lopullinen äänestys perustuslain muutoksesta pidetään tammikuussa 2027.

Puhelimiin tulee hälytys droonihavainnosta ja toiminta-ohjeista. Hälytystä seuraa myös ilmoitus koska vaara on ohi.

Alert Level-2

1 min sitten

LK / NKVC: TIKĖTINAS ORO PAVOJUS (GELTONA). Galimai fiksotas dronas. Nusimatykite saugią vietą. Pamatę įtartinę objektą – nesiartinkite, skambinkite 112. Laukite tolesnių pranešimų. LTU AF/NCMC: AIR RAID ALERT (YELLOW). Potentially detected drone. Find safe place. If you see suspicious object, keep away, call 112. Wait for the all-clear.

Šaltibarščiai (älkää kysykö miten lausutaan...) eli pink soup. Liettuan ehkä jopa tunnetuin perinneruoka. Kylmä kefirpohjainen punajuurikeitto.

Kulttuuriltaan Liettua on hyvin lähellä Suomea. Paikalliset on melko rauhallisia ja pidättäytyviä. Suurin ero on asiakaspalvelussa, täällä myyjät on tyyliä, melkein jopa töykeitä. Suurin virhe on kysyä ruokakassapassia apua englanniksi. Etenkin jos asiakaspalvelija on vähänkään vanhempi, ei englanniksi heru apua. Tässä venäjän kielitaito on ollut avuksi. Nuoremmat puolestaan puhuu erittäin hyvää englantia. Hyvä nyrkkisääntö onkin kysyä ensin apua englanniksi ja jos se ei luonnistu, voi rohkeasti vaihtaa venäjään.

Orientaatioviikoilla käskettiin olemaan varovaisia venäjän kielen kanssa, etenkin nuorempi väestö voi jopa loukkaantua, jos olettaa heidän puhuvan venäjää. Ja vaikka osa puhuisikin venäjää, he eivät ihan periaatteesta halua. Liettuan kieli puolestaan on ihan todella vaikea. Tein itse periaatepäätöksen jo vaihdon alussa, etten edes yritä opetella kieltä. Olen pärjännyt näin oikein hyvin. Toki kohteliaisuudesta perusfraasit: kiitos (Ačiū), Hei (Labas), Anteeksi (Atsiprašau), on ihan hyvä opetella.

Kuva Kaunasista, Ninth Fort muistomerkiltä. Muistomerkien vieressä on noin 50 tuhannen ihmisen joukkohauta.

Vilna on kaupunkina mielestäni todella turvallinen, en ole kertaakaan joutunut kokemaan oloani turvatomaksi. Etenkin naisena yksin uudessa maassa tämä on ehdoton plussa. Kaupunki on myös todella elävä ja aktiivinen, täällä järjestetään viikoittain messuja ja markkinoita, paikalliset istuu arkenakin ravintoloissa yömyöhään ja päivisin kahviloista saa oikein etsimällä etsiä vapaata paikkaa. Tätä toivoisin lisää Suomeenkin. Mutta kaikinensa Liettua muistuttaa Suomea mielestäni aika paljon, ilmasto vastaa Suomea, ja jopa kansallispuvut ovat samankaltaisia. On siis helppo sanoa, että olen viihtynyt täällä oikein kivasti.

Minä olen ainoa suomalainen vaihtari täällä koko syksynä. Yksi viidestäsadasta, se tuntuu jotenkin vähän hassulta. Ymmärrän sen, ettei Liettua ehkä ole mediaseksikkään, ei lämpimän tai trooppisen, mutta sitäkin mielenkiintoisempi se on. Täällä on värikäs kulttuuri, josta paikalliset ovat ylpeitä, perinteitä ylläpidetään ja tuodaan aktiivisesti esiin. Maan historia on kipeä osa identiteettiä, mutta vaikenemisen sijaan itsenäisyydestä ollaan ylpeitä ja monet museot ja muistomerkit kertovat tarinaa selviytyjistä.

Hintataso on Suomea edullisempi, ja vaikka junat eivät kulje niin kuin Keski-Euroopassa, pääsee niilläkin kulkemaan, lisäksi lentoja lähtee Liettuaan edullisesti ympäriinsä. Olen jo ehtinyt matkustaa Liettuan sisällä ristiin rastiin ja vierailla Puolassa. Edessä on reissu Kölnin joulumarkkinoille tapaamaan klubilaisia ystäviä, viikonloppu Tallinnaan, koripallon Euroliigaotteluita Kaunasissa, vaihtarikamujen kanssa ainakin reissu Riikaan ja suunnitteilla reissu myös Balkanille. Reissaaminenkin on siis lähinnä järjestelykysymys, ja Erasmus-tuen myötä sekin on tehty mahdollisimman helpoksi. Täältä pääsee myös nopeasti jouluksi kotiin!

Vuokra-asuntotilanne Vilnassa on hyvä, tarjolla on yliopiston tarjoamia dormeja, yksityisiä vuokra-asuntoja ja co-living-huoneistoja. Lisäksi laadukas ja arvostettu valtiotieteiden opetus on oikeastaan kirsikka kakun päälle. Haluankin siis suositella Vilnaa vaihtokohteena aivan kaikille klubilaisille. Etenkin jos Venäjä, Neuvostoliitto, post-Soviet maat ja Itä-Eurooppa kiinnostaa, ja oikeastaan kaikkea kiinnostaisikaan. Olen itse viihtynyt Vilnassa, ja uskon että tekin viihtyisitte. Suosittelen siis lämpimästi valikoimaan myös vähemmän suosittuja kohteita, voitte yllätyä positiivisesti, itse ainakin yllätyin.

Collarit, hupparit, t-paidat, kassit,
pipot ym. ainejärjestöille toimittaa
srt-mainostekstiilit.com

SRT
MAINOSTEKSTIILIT

SRT-Mainostekstiilit Oy
Putkikatu 21 A,
21110 Naantali

+358 400 533 479
myynti@srt-mainostekstiilit.com
Facebook: Srt-Mainostekstiilit Oy

Proffan KELLARI

Rehtorinpellonkatu 6, 20540 Turku

Kekkosen viisaus; ”Parempi että
virkamiehet on kännissä eivätkä tee mitään
kuin että olevat selvinpään ja tekevät
tyhmyyksiä”

Joten valtio-oppineetkin voivat luennon
jälkeen painua sinne mihin aurinko ei
paista - Proffan Kellari!

24Rent

